PÄÄTÖKSET

KOMISSION PÄÄTÖS,

annettu 26 päivänä tammikuuta 2011,

valtiontuesta C 50/07 (ex N 894/06), jonka Ranska aikoo myöntää solidaaristen ja vastuullisten sairausvakuutussopimusten ja kuolemantapauksia, vammaa tai invaliditeettia koskevien täydentävien kollektiivisten vakuutussopimusten kehittämiseksi

(tiedoksiannettu numerolla K(2011) 267)

(Ainoastaan ranskankielinen teksti on todistusvoimainen)

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

(2011/319/EU)

EUROOPAN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 108 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan [1],

on mainitun artiklan mukaisesti kehottanut asianomaisia esittämään huomautuksensa [2] ja ottanut huomioon nämä huomautukset,

sekä katsoo seuraavaa:

I MENETTELY

(1) Ranskan viranomaiset ilmoittivat komissiolle 28 päivänä joulukuuta 2006 päivätyllä kirjeellä valtiontuesta, jonka se aikoo myöntää vuoden 2006 lisätalousarviota korjaavassa lakiesityksessä määriteltyjen solidaaristen ja vastuullisten sairausvakuutussopimusten kehittämiseksi. Tämän tukiohjelman määräykset sisältyvät 30 päivänä joulukuuta 2006 annetun vuoden 2006 lisätalousarviota korjaavan lain nro 2006/1771 88 §:n [3]. Ranskan viranomaiset toimittivat komissiolle täydentäviä tietoja 26 päivänä helmikuuta, 11 päivänä toukokuuta ja 18 päivänä syyskuuta 2007 päivätyillä kirjeillä.

(2) Komissio ilmoitti Ranskalle 13 päivänä marraskuuta 2007 päivätyllä kirjeellä päätöksestään aloittaa kyseisestä tuesta SEUT-sopimuksen 108 artiklan 2 kohdassa määrätty muodollinen tutkintamenettely.

(3) Komission päätös muodollisen tutkintamenettelyn aloittamisesta julkaistiin *Euroopan unionin virallisessa lehdessä* [4]. Komissio pyysi asianomaisia osapuolia toimittamaan kyseistä tukea koskevat huomautuksensa.

(4) Ranska toimitti 21 päivänä joulukuuta 2007 päivätyllä kirjeellä muodollisen tutkintamenettelyn aloittamisesta tehtyä päätöstä koskevat huomautuksensa.

(5) Komissio vastaanotti huomautuksia useilta kolmansilta osapuolilta. Komissio toimitti nämä huomautukset Ranskalle mahdollisten näkemysten esittämistä varten. Ranska esitti huomautuksensa 8 päivänä toukokuuta 2008 päivätyllä kirjeellä.

(6) Ranska toimitti komissiolle täydentäviä tietoja 31 päivänä lokakuuta 2008 päivätyllä kirjeellä.

(7) Tietyt kolmannet osapuolet toimittivat helmikuussa 2009 komissiolle täydentäviä tietoja.

(8) Ranskan viranomaiset alkoivat 2 päivänä kesäkuuta 2009 pidetyn komission ja Ranskan viranomaisten välisen kokouksen jälkeen tutkia mahdollisuutta tehdä tiettyjä muutoksia ilmoitettuihin tukiohjelmiin ja lupasivat toimittaa näitä muutoksia koskevat tiedot komissiolle mahdollisimman pian.

[1] Joulukuun 1 päivänä 2009 EY:n perustamissopimuksen 87 artiklasta tuli Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen eli SEUT-sopimuksen 107 artikla ja perustamissopimuksen 88 artiklasta SEUT-sopimuksen 108 artikla. Asiasisällöltään kyseiset kolme määräyskokonaisuutta pysyivät samanlaisina. Tässä päätöksessä SEUT-sopimuksen 107 ja 108 artiklaan tehtyjä viittauksia on tarvittaessa pidettävä viittauksina EY:n perustamissopimuksen 87 ja 88 artiklaan. SEUT-sopimuksella muutettiin myös tiettyjä käsitteitä. Yhteisö korvattiin unionilla ja yhteismarkkinat korvattiin sisämarkkinoilla. Tässä asetuksessa käytetään SEUT-sopimuksen terminologiaa.

[2] EUVL C 38, 12.2.2008, s. 10.

[3] Ranskan virallinen lehti N:o 303, 31. joulukuuta 2006, s. 20228, teksti N:o 2 (lähde: http://www.legifrance.gouv.fr).

[4] Ks. edellä alaviite 2.

(9) Komissio myönsi Ranskalle 22 päivänä syyskuuta 2009 päivätyllä kirjeellä 22 työpäivää aikaa toimittaa analyysin tulokset.

(10) Ranskan viranomaiset pyysivät 3 päivänä marraskuuta 2009 päivätyllä kirjeellä muodollisen tutkintamenettelyn keskeyttämistä 1 päivään huhtikuuta 2010 saakka.

(11) Komissio ilmoitti 17 päivänä marraskuuta 2009, että se suostuu valtiontuen tarkastusmenettelyissä sovellettavien käytännesääntöjen ([5]) mukaisesti muodollisen tutkintamenettelyn keskeyttämiseen 1 päivään huhtikuuta 2010 saakka, jotta Ranska voisi mukauttaa lakiesityksensä ja toteuttaa tarvittavat kuulemiset.

(12) Ranskan viranomaiset ilmoittivat komissiolle 26 päivänä huhtikuuta 2010 päivätyllä kirjeellä toimittavansa 17 päivänä toukokuuta 2010 tukiohjelman mahdollisen muutosluonnoksen.

(13) Ranskan viranomaiset toimittivat komissiolle 27 päivänä toukokuuta 2010 päivätyllä kirjeellä tietoja, joista ei kuitenkaan käynyt ilmi ilmoitettuun tukiohjelmaan tehtyjä muutoksia.

II TUEN YKSITYISKOHTAINEN KUVAUS

(14) Muodollisen tutkintamenettelyn aloittamista koskevan päätöksen kohteena on kaksi erillistä verotoimenpidettä:

Vapauttaminen yhtiöverosta ja alueellisesta elinkeinoverosta solidaaristen ja vastuullisten sopimusten hallinnoinnissa

(15) Ensimmäinen ilmoitettu toimenpide koskee Ranskan yleisen verolain (code général des impôts) 207–2 §:n nojalla myönnettävää vapautusta yhtiöverosta ja alueellisesta elinkeinoverosta ([6]) (yleisen verolain 1461–1 §). Vapautus myönnetään tiettyjen ns. solidaaristen ja vastuullisten sairausvakuutussopimusten (contrats d'assurance maladie solidaires et responsables) hallinnointitoimenpiteille. Näistä vapautuksista hyötyisivät kaikki näitä sopimuksia tarjoavat laitokset: keskinäiset yhtiöt ja keskinäisiä yhtiöitä koskevan lain soveltamisalaan kuuluvat yhteenliittymät, sosiaaliturvalain (code de la sécurité sociale) IX osan III otsikon tai maaseutulain (code rural) VII osan soveltamisalaan kuuluvat ns. ennaltavarautumisvakuutuksia tarjoavat laitokset (institutions de prévoyance) sekä kaikki vakuutuslain (code des assurances) soveltamisalaan kuuluvat yritykset.

([5]) EUVL C 136, 16.6.2009, s. 13, 41 kohta.

([6]) Ilmoituksessa viitataan elinkeinoverosta vapauttamiseen. Tämä vero on kuitenkin korvattu alueellisella elinkeinoverolla, joka koostuu yritysten kiinteistöverosta ja yritysten arvonlisäverosta.

(16) Tämän toimenpiteen päätavoitteena on kehittää tämäntyyppisiä vakuutussopimuksia ja laajentaa sitä kautta täydentävien terveydenhoitovakuutusten kattavuutta kansalaisia hyödyttävällä tavalla. Toimenpiteellä täydennettäisiin vakuutussopimuksia koskevaa verovapautusjärjestelmää, jota sovelletaan samantyyppisiin sopimuksiin ja jonka komissio on hyväksynyt 2 päivänä kesäkuuta 2004 ([7]) ja 29 päivänä lokakuuta 2010 ([8]) tehdyillä päätöksillä.

(17) Tämän verovapautusjärjestelmän piiriin kuuluvat sairausvakuutussopimukset otettiin Ranskassa käyttöön vuonna 2001 ([9]). Kyseessä ovat kollektiivisia toimenpiteitä koskevat pakolliset sopimukset sekä yksilöllisiä ja kollektiivisia toimenpiteitä koskevat vapaaehtoiset sopimukset.

(18) Näiden sopimusten on täytettävä seuraavat vaatimukset:

— Vakuutuslaitos ei saa vaatia vakuutettavalta terveystietoja vapaaehtoista vakuutussopimusta varten.

— Vakuutusmaksut eivät saa perustua vakuutetun terveydentilaan.

— Myönnetyn vakuutusturvan on katettava ennaltaehkäisevät toimet sekä hoitavan lääkärin tekemät tarkastukset ja antamat lääkemääräykset.

— Myönnetyn vakuutusturvan ei tarvitse kattaa sairaanhoitokuluja, joita vakuutetulle voi koitua tietyistä toimista tai tarkastuksista aiheutuvista palkkioiden ylityksistä toisin sanoen tapauksia, jolloin hoitava lääkäri ei ole määrännyt kyseistä toimenpidettä.

(19) Jotta etuuskohtelua voitaisiin soveltaa, vakuutuslaitoksen on lisäksi saavutettava solidaarisiin ja vastuullisiin sairausvakuutussopimuksiin liittyvät raja-arvot koko sairausvakuutussopimuskantansa osalta. Nämä raja-arvot vaihtelevat sopimusten luonteen mukaan:

— yksilöllisiä ja kollektiivisia toimenpiteitä koskevat vapaaehtoiset sopimukset:

([7]) Ks. komission päätös, tehty 2 päivänä kesäkuuta 2004, Ranskan valtiontuesta nro E 46/2001, sairausvakuutussopimusten vapauttaminen verosta, http://ec.europa.eu/competition/state_aid/register/ii/by_case_nr_e2001_0030.html#46.

([8]) Ks. komission päätös, annettu 29 päivänä lokakuuta 2010, Ranskan valtiontuesta nro N 401/2010, joka koskee erityisestä verosta vapauttamisen muuttamista solidaarisissa ja vastuullisissa sairausvakuutussopimuksissa.

([9]) Sopimuksen vastuullisuutta koskevat säännökset (tiettyjen toimien palkkioiden ylittämisiä ja tiettyjen ennalta ehkäisevään hoitoon liittyvien toimien rahoittamista ei kateta) otettiin käyttöön vuonna 2006.

Näiden sopimusten osuuden vakuutuskannasta on katettava 150 000 henkilöä tai (lakisääteinen) vähimmäisosuus, joka on 80–90 prosenttia kaikista vakuutetuista ja yksilöllisiä ja kollektiivisia toimenpiteitä koskevien vapaaehtoisten sopimusten osapuolista, jotka on vakuutettu kyseisessä laitoksessa ([10]).

— kollektiivisia toimenpiteitä koskevat pakolliset sopimukset:

Näiden sopimusten osuuden vakuutuskannasta on katettava 120 000 henkilöä tai (määräyksellä vahvistettu) vähimmäisosuusosuus, joka on 90–95 prosenttia kaikista vakuututetuista ja yksilöllisiä ja kollektiivisia toimenpiteitä koskevien pakollisten sopimusten osapuolista, jotka on vakuutettu kyseisessä laitoksessa ([11]).

(20) Lisäksi edunsaajina olevien laitosten on täytettävä vähintään yksi seuraavista ehdoista:

— vakuutettavien ja vakuutuksen piiriin kuuluvien sosiaalisen tilanteen mukaan joustava hinnoittelu tai vakuutusmaksujen määräytyminen

— vakuutuksen piiriin kuuluvien ja vakuutettujen, jotka saavat tukea täydentävän terveydenhoitovakuutuksen ([12]) hankkimiseksi, osuuden on oltava vähintään 3–5 prosenttia kyseisessä laitoksessa vakuutetuista yksilöllisten ja kollektiivisten vapaaehtoisten sairausvakuutussopimusten piiriin kuuluvista tai niillä vakuutetuista ([13])

— 65 vuotta täyttäneiden henkilöiden osuuden on oltava 15–20 prosenttia kyseisen laitoksen sairausvakuutussopimusten piiriin kuuluvista tai niillä vakuutetuista ([14])

— alle 25-vuotiaiden henkilöiden osuuden on oltava vähintään 28–35 prosenttia kyseisen laitoksen sairausvakuutussopimusten edunsaajista ([15]).

(21) Ranskan viranomaisten mukaan viimeksi mainitut kriteerit edellyttävät yhtenäistä tai yleistä hinnoittelua ja todellisen solidaarisen vähimmäistason toteuttamista. Niiden tarkoituksena on kannustaa solidaaristen ja vastuullisten koko väestön kattavien sopimusten tekemiseen ja erityisesti nuorten ja iäkkäiden henkilöiden osuuden lisäämiseen, sillä näillä kahdella ryhmällä on eniten vaikeuksia (täydentävän) terveydenhoitovakuutuksen hankkimisessa vähäisten varojen (nuoret) tai heille koituvien mahdollisten kustannusten (iäkkäät) vuoksi.

(22) Laissa edellytetään lisäksi, että näitä kriteereitä arvioidaan yritysryhmittäin niiden Ranskassa verotettavan toiminnan perusteella. Tämän säännöksen tarkoituksena on välttää toimenpiteen kiertäminen ja järjestelyt, joilla päädyttäisiin tämäntyyppisten riskien keskittymiseen tiettyihin tilapäisiin rakenteisiin, mikä olisi ristiriidassa keskinäisen vastuun tavoitteen kanssa.

(23) Ranskan viranomaisten mukaan kaikkien ehtojen tavoitteena on kannustaa vakuutuslaitoksia kehittämään tällaisia sopimuksia, osallistumaan koko väestön kattavien yleisten perussairausvakuutusten ja täydentävien terveydenhoitovakuutusten tarjoamiseen kohtuullisin maksuehdoin. Järjestelyn kohteena ovat erityisesti henkilöt, jotka eivät terveydentilansa tai varallisuutensa vuoksi voi ottaa yksilöllistä vakuutusta.

(24) Tämän yhtiöverosta vapauttamista koskevan verotoimenpiteen oli alun perin tarkoitus tulla voimaan 1 päivänä marraskuuta 2008. Sitä lykättiin 1 päivään tammikuuta 2012. Alueellista elinkeinoverosta vapauttamista koskevan toimenpiteen oli tarkoitus tulla voimaan varainhoitovuonna 2010, mutta sitä lykättiin varainhoitovuoteen 2013, kunnes komissio on hyväksynyt kyseiset tukiohjelmat.

Tasoitusvastuuta koskeva verovähennys joissakin täydentävissä kollektiivisissa vakuutussopimuksissa

(25) Tämän toisen verotoimenpiteen tarkoituksena on antaa vakuutuslaitoksille mahdollisuus hyötyä tasoitusvastuun verovähennyksestä joissakin täydentävissä kollektiivisissa vakuutussopimuksissa (yleisen verolain 39 d GD §) enemmän kuin yleisen lainsäädännön perusteella yleensä sallitaan (39 d GB §).

([10]) Lakiesityksessä tämä suhde on vahvistettu 85 prosentiksi.
([11]) Lakiesityksessä tämä suhde on vahvistettu 93 prosentiksi.
([12]) Valtio myöntää perhetilanteen perusteella määrättyä tasoa vähävaraisemmille henkilöille tukea alentamalla vakuutusmaksua. Tuen määrä on 100–500 euroa edunsaajan iän mukaan.
([13]) Lakiesityksen mukaan vähimmäisosuus on 3 prosenttia.
([14]) Lakiesityksen mukaan tämän ikäryhmän vähimmäisosuus on 16 prosenttia.
([15]) Lakiesityksen mukaan tämän ikäryhmän vähimmäisosuus on 31 prosenttia.

(26) Vakuutusteknisestä tasoitusvastuusta ([16]) säädetään vakuutuslaitoksia koskevassa tilinpäätös- ja vakavaraisuuslainsäädännössä. Vakuutusyritysten tilinpäätöksistä ja konsolidoiduista tilinpäätöksistä 19 päivänä joulukuuta 1991 annetun neuvoston direktiivin 91/674/ETY 30 artiklassa määritellään tasoitusvastuu seuraavasti: "Tasoitusvastuu sisältää kaikki ne lain tai hallinnollisten määräysten perusteella varatut määrät, joilla voidaan tasata tulevina vuosina vahinkosuhteissa tapahtuvia heilahteluja tai kattaa erityisiä riskejä." ([17]).

(27) Tämän päätöksen kohteena olevassa tapauksessa tasoitusvastuun tarkoituksena on varautua kuolemantapausten tai ruumiinvammojen riskit (vamma tai invaliditeetti) kattaviin kollektiivisiin toimenpiteisiin liittyviin vahinkosuhteiden heilahteluihin. Nämä tuloksen heilahtelut (tilikausittain) liittyvät vakuutussopimusten mukaisen vakuutusturvan tosiasialliseen toteutumiseen verrattuna vakuutusmaksujen hinnoittelun yhteydessä sovellettuihin arvioihin. Tällä määräyksellä sallitaan kyseisiin toimenpiteisiin liittyvien vakuutusteknisten tulosten tasaaminen mahdollisesti myöhemmässä vaiheessa todettavien merkittävien vahinkosuhteiden heilahtelujen kattamiseksi.

(28) Ranskan viranomaisten mukaan yleisen verolain 39 d GD §:ssä tarkoitettu uusi tasoitusvastuu edistää osaltaan yleistä tavoitetta, jonka mukaan vakuutuslaitokset kehittävät ja parantavat nk. nimeämismenettelyssä (procédure de désignation) annetun ennaltavarautumisturvan tarjontaa. Tämä koskee täydentävää kollektiivista vakuutusturvaa, joka perustuu ammattialakohtaisiin tai ammattienvälisiin kollektiivisiin sopimuksiin, yrityskohtaisiin sopimuksiin ja työnantajien toteuttamiin päätöksiin, joiden yhteydessä työmarkkinaosapuolet nimeävät vakuutuslaitoksen (nimeämismenettely). Tähän nimeämiseen sisältyy nimetylle laitokselle velvoite noudattaa työmarkkinaosapuolten neuvottelemia sopimusehtoja ([18]) (mukaan lukien hinnoittelun tarkistamista koskevat lausekkeet). Nimeäminen on voimassa enintään viisi vuotta, minkä ajan kuluttua sitä on tarkasteltava uudelleen. Työmarkkinaosapuolten ammattialoittain tekemien sopimusten osalta, joihin sisältyy nimeämislauseke, annetaan aina sosiaaliturva-asioista vastaavan ministerin määräys soveltamisen laajentamisesta. Näin ollen niitä sovelletaan täysimääräisesti alan kaikkiin nykyisiin ja entisiin palkansaajiin ja heidän etuuksiinsa oikeutettuihin (heidän terveydentilastaan ja iästään riippumatta), ja kyseisten työnantajien on osallistuttava näihin sopimuksiin nimetyn laitoksen kanssa ([19]).

(29) Ranskan viranomaisten mukaan nimeämisen ansiosta kyseiseltä vakuutuslaitokselta saadaan edullisempi vakuutusmaksun ja vakuutusturvan suhde, ja kaikki tietyn alan palkansaajat saavat saman vakuutusturvan työnantajayrityksen koosta riippumatta. Tähän menettelyyn kuuluu Ranskan viranomaisten mukaan myös riskien keskinäistä järjestämistä koskevien yksityiskohtaisten sääntöjen ja kyseisen laitoksen nimeämisen säännöllinen uudelleentarkastelu.

(30) Viranomaisten mukaan toimenpiteellä voidaan myös parantaa yksittäisen kuluttajan eduksi hinnoittelun sääntelyä ja maksettujen etuuksien laatua vakavan riskin toteutuessa: esimerkiksi invaliditeetin, vamman tai kuolemantapauksen yhteydessä, jolloin vakuutetulle tai hänen perheelleen koituu merkittäviä sosiaalisia ja taloudellisia seurauksia (ylimääräisiä menoja, tulonmenetyksiä, syrjäytymistä jne.).

(31) Nimeämismenettelyssä kuolemantapauksen, invaliditeetin ja vamman varalta annettavan vakuutusturvan tarkoituksena on antaa nimetyille vakuutuslaitoksille mahdollisuus:

— vastata tällaisissa sopimuksissa alun perin huomioon otetuista poikkeavista tai riskin vaihteluista (alkuperäisen hinnoittelun perustana olleiden tietojen muuttumisesta) johtuvista tappioista, joista voi seurata epävarmoja (absoluuttinen määrä tai lukumäärä) vahinkosuhteita

— parantaa näiden laitosten omien varojen ja solvenssimarginaalin tasoa mahdollistamalla erityisvarauksen tekeminen.

(32) Käytännössä vuotuiseen varaukseen voidaan soveltaa vähennystä kyseisistä toimenpiteistä saatavan vakuutusteknisen voiton ([20]) rajoissa. Varauksen kokonaismäärä saa olla enintään 130 prosenttia kaikkien tilikauden aikana toteutettuihin toimenpiteisiin liittyvien vakuutusmaksujen kokonaismäärästä. Varaus otetaan käyttöön tilikauden tappiollisen vakuutusteknisen tuloksen tasaamiseksi vuotuisten varausten aikajärjestyksen mukaan.

([16]) Menoihin liittyvä varaus tarkoittaa määrää, joka kirjataan vastattaviin ja jolla on tarkoitus kattaa kulut, joiden määräaikaa tai määrää ei ole tarkoin vahvistettu. Varauksen asettaminen edellyttää varausten (kulutili) merkitsemistä tilinpäätökseen sekä vastuun esittämistä vastattavissa (tasetili). Vakuutustekninen tasoitusvastuu tarkoittaa eräänlaista menovarausta.

([17]) EYVL L 374, 31.12.1991, s. 7.

([18]) Ks. Ranskan sosiaaliturvalain L912-1 §.

([19]) Nimeämistoimenpiteen perusteella vakuutuslaitos ei saa yksipuolisesti päättää vakuutusturvan muuttamisesta, kuten esimerkiksi vakuutusmaksujen nostamisesta. Työmarkkinaosapuolet päättävät järjestelmän kehityksestä (etuuksien parantaminen, maksujen tarkistaminen jne.).

([20]) Tämä tarkoittaa vakuutusmaksujen (joista vähennetään lakisääteiset varaukset) ja vahingoista aiheutuneiden kustannusten määrän (joihin lisätään kyseisistä sopimuksista johtuvat kustannukset) välistä erotusta.

(33) Kymmenen vuoden aikana käyttämättä jääneet vuotuiset varaukset siirretään erityiseen verovapautusrahastoon. Tämän erityisrahaston kokonaismäärä saa olla enintään 70 prosenttia kaikkiin tilikauden aikana toteutettuihin toimenpiteisiin liittyvien vakuutusmaksujen kokonaismäärästä. Näiden varausten ylijäämä lisätään verotettavaan voittoon kymmenen vuoden kuluttua niiden kirjaamisesta.

(34) Yleiseen lainsäädäntöön perustuvan järjestelmän mukaan vakuutus- ja jälleenvakuutuslaitokset (39 d § GB) voivat nykyään muodostaa verovapaita tasoitusvastuita, jotka koskevat kuolemantapauksiin, vammaan tai invaliditeettiin liittyviä ryhmävakuutustoimenpiteitä seuraavin rajoituksin:

— Vuotuinen varaus saa olla enintään 75 prosenttia kyseisten sopimusten vakuutusteknisestä tuloksesta.

— Varauksen kokonaismäärä suhteessa kyseisiin sopimuksiin liittyvien vakuutusmaksujen määrään tilikauden aikana saa olla enintään 23–100 prosenttia suhteessa vakuutettujen määrään.

Kukin varaus otetaan käyttöön tilikauden tappiollisen vakuutusteknisen tuloksen kattamiseksi vuotuisten varausten aikajärjestyksessä. Lisäksi kymmenen vuoden ajan käyttämättä jääneet varaukset lisätään verotettavaan voittoon.

III **MUODOLLISEN TUTKINTAMENETTELYN ALOITTAMISEEN JOHTANEET SYYT**

(35) Komissio esitti 13 päivänä marraskuuta 2007 muodollisen tutkintamenettelyn aloittamisesta tehdyssä päätöksessä epäilynsä SEUT-sopimuksen 107 artiklan 2 kohdan a alakohdan soveltamisesta kyseisiin kahteen verotoimenpiteeseen ([21]).

(36) Ensimmäisestä toimenpiteestä (vapauttaminen yhtiöverosta ja alueellisesta elinkeinoverosta solidaaristen ja vastuullisten sopimusten hallinnoinnissa) komissio katsoi, ettei Ranska ollut osoittanut edun siirtyneen kokonaan kuluttajille.

(37) Komissio pohti myös, noudatettiinko tuotteen alkuperään perustuvaa syrjintäkieltoa, kun tarkastellaan määrään liittyviä raja-arvoja (120 000–150 000 sopimusta) sekä solidaaristen ja vastuullisten sopimusten osuuteen kyseisten vakuutuslaitosten sairausvakuutuskannasta liittyviä raja-arvoja (80–90 %).

([21]) Koska Ranska hyväksyi ilmoittamisen yhteydessä toimenpiteiden määrittelemisen valtiontueksi, komissio analysoi määrittelyä vain lyhyesti.

(38) Toisesta toimenpiteestä (tasoitusvastuuta koskeva verovähennys joissakin täydentävissä kollektiivisissa vakuutussopimuksissa) komissio katsoi, ettei SEUT-sopimuksen 107 artiklan 2 kohdan a alakohdassa asetetuista kolmesta edellytyksestä yksikään näyttänyt täyttyneen.

(39) Ensiksi komissio katsoi, ettei toimenpiteen sosiaalista luonnetta ollut täysin osoitettu vakuutussopimusta tehtäessä eli ennen kyseisten vakavien tapahtumien toteutumista.

(40) Toiseksi tuen siirtyminen kokonaisuudessaan kuluttajille tai vakuutetuille vaikutti edellä mainittua toimenpidettä epätodennäköisemmältä ja epävarmemmalta. Edun siirtyminen saattoi lisäksi koitua myös työnantajien hyväksi, sillä myös työnantajat osallistuvat sopimuksen rahoittamiseen.

(41) Kolmanneksi nimeämismenettelyyn liittyvien sopimusmarkkinoiden keskittyminen nykytilanteessa ennaltavarautumisvakuutuksia tarjoavien laitosten haltuun voisi aiheuttaa tosiasiallista syrjintää kyseisten laitosten eduksi.

IV **ASIANOMAISTEN HUOMAUTUKSET**

(42) Menettelyn aloittamista koskevan päätöksen julkaisemisen jälkeen huomautuksia esittivät Fédération Nationale de la Mutualité Française (FNMF), Fédération française des Sociétés d'Assurance (FFSA), Centre technique des Institutions de prévoyance (CTIP), Union Nationale Interfédérale des Œuvres et Organismes Privés Sanitaires et Sociaux (UNIOPSS), Fédération nationale des Comités féminins pour le Dépistage des Cancers, Union Fédérale des Consommateurs – Que choisir (UFC – Que choisir) sekä nimettömältä kolmannelta osapuolelta.

(43) Suurin osa asianomaisista suhtautuu myönteisesti kyseisiin kahteen verotoimenpiteeseen, ja niiden huomautukset vastaavat suurelta osin Ranskan viranomaisten esittämiä perusteluja. Asianomaiset korostavat huomautuksissaan täydentävien terveydenhoitovakuutusten markkinoiden voimakasta keskittymistä ja markkinoiden erinomaista kannattavuutta. Huomautuksissa korostetaan myös, että kyseisiin kahteen toimenpiteeseen liittyvä vakuutusturva lieventää sosiaaliturvan puutteita. Kaikkien täydentävien terveydenhoitovakuutusten tarjoajien saatavilla helposti olevien verokannustinten avulla Ranskan viranomaiset luovat edellytykset sille, että riskiprofiilin tai kannattavuuden kannalta melko vähän kiinnostavat henkilöryhmät herättävät uutta taloudellista kiinnostusta.

(44) FFSA on kuitenkin ensimmäisen toimenpiteen (solidaaristen ja vastuullisten sopimusten verosta vapauttaminen) osalta huolissaan liian korkeista raja-arvoista, jotka merkitsevät markkinoilla jo ennestään vahvasti näkyville toimijoille ilmeistä etua. Vaikka FFSA ymmärtää raja-arvon periaatteen vaikeasti hallinnoitavien tilanteiden välttämiseksi, se katsoo kuitenkin, ettei raja-arvo missään tapauksessa saa tasonsa vuoksi muodostaa estettä tuen saamiselle. FFSA katsoo myös, että vakuutuksella katetun väestön rakenteeseen liittyvät kriteerit (alle 25-vuotiaiden, eläkeläisten jne. osuus) johtavat siihen, että tuensaajat valitaan ilman todellisia perusteita tavoitteeseen nähden. Nämä kriteerit suosivat FFSA:n mukaan samankaltaisia keskinäisiä laitoksia, joiden asiakkaaksi pääsy perustuu asemaa tai ammattia koskeviin kriteereihin kaikille avoimien keskinäisten yritysten kustannuksella. Näillä kriteereillä voidaan FFSA:n mukaan myös edistää vakuutettujen eriarvoista kohtelua.

(45) CTIP puolestaan täsmentää, että vakuutuslaitosten ehdottamiin palveluihin tarvitaan merkittäviä investointeja laadun varmistamiseksi, ja että näiden investointien vastapainoksi tarvitaan riittävän suuri määrä vakuutettuja. Tämä tavoite on CTIP:n mukaan perustana raja-arvojen käytölle.

(46) CTIP mainitsee myös, että Euroopan unionissa toimivien vakuutuslaitosten velvollisuutena on pitää yllä solvenssimarginaalia. Jos vakuutusteknisten voittojen on koiduttava kokonaisuudessaan vakuutettujen hyväksi, solvenssia ei saavuteta. CTIP katsoo, että näin ollen on ymmärrettävää, että ainakin osa voitosta käytetään kattamaan kokonaan tai osittain vuosittain kasvava solvenssivaatimus.

(47) CTIP täsmentää lisäksi, että unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan sopimusluonteiset ammatilliset sosiaaliturvajärjestelmät eivät luonteensa ja kohteensa vuoksi kuulu Euroopan unionin kilpailulainsäädännön soveltamisalaan ([22]). Tällaisiin järjestelmiin ei voida soveltaa liiketoiminnan verotusta, sillä niiden tarjoamalla vakuutusturvalla voidaan lieventää sosiaaliturvan puutteita ja ne perustuvat yleisiin sopimuksiin ja kollektiivisiin sopimuksiin.

(48) FNMF esittää ensimmäisen toimenpiteen soveltuvan sisämarkkinoille SEUT-sopimuksen 107 artiklan 3 kohdan c alakohdan perusteella. Tuen tarkoituksena on kehittää sellaisten solidaaristen ja vastuullisten täydentävien terveydenhoitovakuutusten tarjoamaa vakuutusturvaa, jotka eivät vääristä kaupankäynnin edellytyksiä yhteisen edun vastaisesti. FNMF:n mukaan toimenpiteen tarkoituksena on lievittää markkinoiden puutteita, jotka aiheuttavat väestöryhmien eriarvoistumista, kun markkinat eivät pysty tarjoamaan kattavaa sosiaaliturvaa taloudellisesti kannattamattomalle väestöryhmälle. Toisaalta tuki on FNMF:n mukaan välttämätön ja oikeasuhtainen, koska aiemmin toteutetuilla toimenpiteillä ei ole onnistuttu saavuttamaan asetettua tavoitetta.

([22]) Ks. asia C-67/96, Albany International BV et Stichting Bedrijfspensioenfonds Textielindustrie, tuomio 21.9.1999, Kok. 1999, s. I-5751.

(49) Nimetön kolmas osapuoli korostaa, että Ranskan valtiolta puuttuu osaamista ja tilastotietoja täydentävien terveydenhoitovakuutusten markkinoilla toimivien yritysten taloudellisesta ja rahoitustilanteesta. Kyseinen kolmas osapuoli katsoo, että tämän vuoksi tilanteesta on mahdotonta laatia objektiivista analyysia.

(50) Kyseinen kolmas osapuoli tuo myös esiin alan yritysten voittomarginaalien kehityksen vuosina 2001–2007. Kyseisten yritysten liikevaihto kasvoi kolmannen osapuolen mukaan 50 prosenttia mainittuna kautena, kun taas samojen vakuuttajien etuuskulut kasvoivat vain 35 prosenttia. Bruttokäyttökatteet olisivat näin ollen kasvaneet 15 prosenttia kuuden vuoden aikana.

(51) Toisesta toimenpiteestä (tasoitusvastuu) FFSA katsoo, ettei nimeämislausekkeen sisältäviä sopimuksia koskevalle, yritysten samat riskit kattavia ryhmäsopimuksia edullisemmalle verojärjestelmälle ole perusteita. FFSA katsoo, että varauksen muodostamisen periaatteet ja riskit ovat samat. Keskinäisvastuu on laajempi, mikä rajoittaa nimeämislausekkeen sisältävien sopimusten riskejä. Lisäksi toimenpide on FFSA:n mukaan varattu ennaltavarautumisvakuutuksia tarjoaville laitoksille. Vaikka työmarkkinaosapuolet voivat oikeudellisessa mielessä vapaasti valita vakuutuslaitoksen, FFSA katsoo, että lähes kaikissa tämän tyyppisissä sopimuksissa nimitetään ennaltavarautumisvakuutuksen tarjoava laitos, joka on perustettu työmarkkinaosapuolten aloitteesta.

(52) CTIP puolestaan pitää tavanomaisena, että työmarkkinaosapuolet valitsevat mieluummin ennaltavarautumisvakuutuksia tarjoavan laitoksen, jonka varainhoidosta ne voivat itse päättää.

(53) CTIP palauttaa lisäksi mieliin vakuutuslaitoksia nimeämismenettelyssä koskevat rajoitukset:

— sopimuksen tai kollektiivisen sopimuksen tiukka soveltaminen (vakuutusturva, hinnoittelu, arvonnousua koskevat lausekkeet, oikeuksien säilyttäminen epävarmoissa tilanteissa jne.)

— vakuutusturvan keskeyttämistä koskeva kielto, joka pätee myös maksamisen laiminlyöntitapauksissa

— kaikkien sopimuksen soveltamisalaan kuuluvien yritysten vakuuttamisvelvollisuus

— tarve mukauttaa hinnoittelua kyseisen elinkeinoalan syklin mukaan, jotta voidaan tasoittaa tiettyä ammattialaa koskevien talouskriisien hinnannousut.

(54) CTIP katsoo, että sopimuksenmukaiset täydentävät sosiaaliturvajärjestelmät ovat käytännössä osa palkkaa työntekijöille, eikä niihin tämän vuoksi voida soveltaa liiketoiminnan verotusta. Näin ollen tasoitusvastuuseen sovellettavaa täydentävää verovähennystä koskevaa toimenpidettä ei CTIP:n mukaan voida katsoa valtiontueksi.

(55) CTIP ja FNMF katsovat myös, että toinen toimenpide soveltuu sisämarkkinoille SEUT-sopimuksen 107 artiklan 3 kohdan c alakohdan perusteella. Niiden mukaan kyseisellä toimenpiteellä on tarkoitus helpottaa eläkemarkkinoiden kehittämistä vääristämättä kaupankäynnin edellytyksiä yhteisen edun kanssa ristiriitaisella tavalla.

(56) Lisäksi CTIP tuo esiin asiassa Albany ([23]) annetun tuomion. Se täsmentää, että pakolliset sopimuksenmukaiset sosiaaliturvajärjestelmät toteuttavat yleisen taloudellisen edun mukaista tehtävää. CTIP katsoo, että liiketoimintaveron soveltaminen vakuutuslaitosten toteuttamiin sopimuksenmukaisiin sosiaaliturvajärjestelmiin olisi ristiriidassa vakuutuslaitoksille uskotun yleisen taloudellisen edun mukaisen tehtävän kanssa.

V **RANSKAN HUOMAUTUKSET**

Vapauttaminen yhtiöverosta ja alueellisesta elinkeinoverosta solidaaristen ja vastuullisten sopimusten hallinnoinnissa

(57) Ranskan viranomaiset katsovat tuen vaikutusten siirtämisestä yksittäisille kuluttajille, että nämä varmistetaan täydentävien terveydenhoitovakuutusten markkinoilla vallitsevalla kilpailulla ja toimenpiteen tarjoamalla säästöllä.

(58) Viranomaisten mukaan toimijoiden määrä markkinoilla kasvaa ([24]) ja jakelukanavat lisääntyvät ja monipuolistuvat (yleiset vakuutusasiamiehet, välittäjät, vakuutuslaitosten työntekijät, suoramyynti Internetissä jne.). Ranskan viranomaiset katsovat, että alan kilpailun takaa myös vakuutusvalvontaviranomainen Autorité de contrôle des assurances et des mutuelles (ACAM).

(59) Ranskan viranomaisten mukaan markkinamekanismit varmistavat edun siirtymisen kuluttajille siten, että vakuutetun rahoitusosuus pienenee. Näin verosäästön pakollista uudelleenjakojärjestelyä ei ole tarvita. Lisäksi toimenpiteestä saatava säästö takaa sen, että siitä hyötyvät ikänsä tai varojen puutteen vuoksi täydentävän terveydenhoitovakuutuksen vakuutusturvan ulkopuolelle jääneet kuluttajaryhmät.

([23]) Ks. edellä alaviitteessä 22 mainittu asia C-67/96, Albany International BV et Stichting Bedrijfspensioenfonds.

([24]) Vakuutusvalvontaviranomaisen ACAM:n vuoden 2006 toimintakertomuksen mukaan täydentävien terveydenhoitovakuutusten markkinoilla toimi 263 vakuutusyritystä, 66 ennaltavarautumisvakuutuksia tarjoavaa laitosta ja 1 201 keskinäistä yritystä.

(60) Tiettyjä laitoksia mahdollisesti suosivasta syrjinnästä Ranskan viranomaiset täsmentävät, että raja-arvot kannustavat vakuutuslaitoksia ottamaan vakuutuskannassaan keskinäiselle vastuulle epäsuotuisia riskejä, jotka perustuvat ikään tai varallisuuteen.

(61) Ranskan viranomaiset katsovat, että solidaaristen ja vastuullisten sopimusten riittämätön osuus tai määrä estäisi keskinäisen vastuun tavoitteen saavuttamisen ja jollei raja-arvoja olisi suunniteltu, kyseiset laitokset hyötyisivät todella verosta vapauttamisesta. Pelkkä kilpailu (ilman raja-arvoja) tuottaisi veroetuuden lopulliselle kuluttajalle ja antaisi vakuutuslaitoksille mahdollisuuden säilyttää markkinaosuutensa lisäämättä vakuutusastetta. Ranskan viranomaiset katsovat, että kaksoisraja-arvo (osuus ja absoluuttinen arvo) on näin ollen ehdoton edellytys sille, että toistaiseksi vakuutusturvan ulkopuolelle jääneet väestöryhmät pääsevät mukaan.

(62) Täydentävät terveydenhoitovakuutukset kallistuvat kaiken aikaa. Tästä syystä verokannustimen tarjoaminen näiden väestönosien hyväksi merkitsee Ranskan viranomaisten mukaan todellista kansallista solidaarisuutta.

Tasoitusvastuuta koskeva verovähennys joissakin täydentävissä kollektiivisissa vakuutussopimuksissa

(63) Ranskan viranomaiset katsovat ensiksi, ettei verotoimenpidettä kokonaisuudessaan pitäisi katsoa tueksi. Valtiontueksi on Ranskan viranomaisten mukaan katsottava vain se osa toimenpidettä, jota ei perustella kyseisen vakuutustoiminnan erityisellä luonteella, kun vakavaraisuussäännöt otetaan huomioon.

(64) Nimeämissopimuksiin sisältyy tiukkoja velvoitteita hinnoittelun sekä riskien valinnan ja hallinnon suhteen. Sopimusten erityispiirteet tekevät Ranskan viranomaisten mukaan niistä erityisen alttiita riskeille, jotka koskevat korvausvastuuta suhteessa alkuperäisiin arvioihin. Tämän vuoksi on täysin perusteltua toteuttaa erityisen varovaisiin periaatteisiin perustuva varausjärjestelmä.

(65) Ranskan viranomaiset katsovat, että ammattialakohtaisten kollektiivisten sopimusten yhteydessä tehtyjen nimeämissopimusten kattamat riskit koskevat erityisesti tiettyyn toimialaan liittyvää väestöä ja ovat näin ollen erityisen alttiita kyseisen alan suhdannevaihteluille. Jotta suhdanteet voitaisiin ennakoida pitkällä aikavälillä, myös nimeämisen tuloksia olisi mukautettava pitkällä aikavälillä.

(66) Ranskan viranomaiset katsovat myös, että yrityskohtaisten sopimusten yhteydessä tehdyt nimeämissopimukset koskevat aina rajallista väestönosaa ja oikeuttavat näin korotettujen varausten tekemisen vahinkosuhteen voimakkaiden heilahtelujen vuoksi.

(67) Näiden varausten verovähennys mukautetuin ja tehostetuin edellytyksin, jotka ovat yleisen verolainsäädännön 39 d GB §:n mukaista järjestelyä suotuisammat, on Ranskan viranomaisten mukaan perusteltua sääntelyn ja vakavaraisuuden kannalta.

(68) Ranskan viranomaiset toteavat kuitenkin, että on hyvin vaikeaa perustella nimenomaan näille toimenpiteille hyväksyttyä varausten osuutta, koska varausten normaalitasoa on teknisesti vaikeaa arvioida, kun myös riskit ovat erityisiä. Ranskan viranomaiset täsmentävät kuitenkin, että varauksiin sovellettavien verovähennysten yläraja on vahvistettu yhteisymmärryksessä ammattialan kanssa.

(69) Tuen soveltuvuudesta sisämarkkinoille SEUT-sopimuksen 107 artiklan 2 kohdan a alakohdan perusteella Ranskan viranomaiset katsovat, että tässä määräyksessä asetetut kolme edellytystä on täytetty. Tuen sosiaalisesta luonteesta Ranskan viranomaiset täsmentävät, että alakohtaisten sopimusten yhteydessä tehdyt kollektiiviset sopimukset varmistavat korkean keskinäisen riskivastuun ja alemmat vakuutusmaksut kuin yksilöllisten sopimusten markkinoilla. Samalla ne antavat työntekijöille ja heidän perheilleen mahdollisuuden parempaan vakuutusturvaan.

(70) Ranska esittää vastineena komission väitteelle, jonka mukaan toimenpiteen sosiaalista luonnetta ei ole täysin osoitettu sopimuksen tekohetkellä, että tuen myöntäminen ennen riskin toteutumista on ainoa tapa saavuttaa asetettu tavoite.

(71) Tuen siirtymisestä lopullisen kuluttajan hyväksi Ranska tuo ensiksi esiin alakohtaisten kollektiivisten sopimusten ja yrityskohtaisten sopimusten välisen eron. Vaikka ensimmäisessä ryhmässä markkinoita näyttäisivät hallitsevan ennaltavarautumisvakuutuksia tarjoavat laitokset, markkinoilla syntyy uutta dynamiikkaa, minkä vuoksi myös muut vakuutusalan toimijat kiinnostuvat näistä markkinoista. Joka tapauksessa ennaltavarautumisvakuutuksia tarjoavien laitosten välillä on kilpailua, joka maksimoi vakuutetun saaman hyödyn. Toisessa ryhmässä (yrityskohtaiset sopimukset) sopimusten välillä on kovaa kilpailua, eikä markkinoilla ole ennaltavarautumisvakuutuksia tarjoavia laitoksia hyödyttävää monopolitilannetta.

(72) Samoja perusteluja voidaan Ranskan viranomaisten mukaan soveltaa silloin, kun hintoja lasketaan tai kohtuullistetaan yrityksen hyväksi. Työnantajan osallistuminen vakuutusturvan rahoitukseen vastaa työntekijöille tai vakuutetuille koituvaa palkanlisäystä, toisin sanoen se merkitsee heille koituvaa etua.

(73) Ranskan viranomaiset täsmentävät ennaltavarautumisvakuutuksia tarjoavien laitosten hyväksi toteutettavasta tosiasiallisesta syrjinnästä, että toimenpiteellä kohdellaan kaikkia toimijoita yhdenvertaisesti niiden asemasta riippumatta. Viranomaisten mukaan ennaltavarautumisvakuutusten markkinoilla ei ole ennaltavarautumisvakuutuksia tarjoavien laitosten monopolia, vaan suurimpien toimijoiden välinen kilpailu on tiukkaa.

(74) Ranskan viranomaiset muistuttavat myös, että vakuutuslaitoksen valitseminen (nimeämismenettely) kuuluu työnantajan ja henkilöstön edustajien vastuulle. Tämän prosessin avoimuus ja kilpailuttaminen toteutetaan kilpailulle avoimien markkinoiden tavanomaisin edellytyksin. Kilpailuttaminen toteutetaan Ranskan viranomaisten mukaan useille vakuutuslaitoksille esitettyjen tarjouspyyntöjen avulla, ja siinä käytetään työmarkkinaosapuolten laatimia tarjouspyyntöasiakirjoja.

(75) Ranskan viranomaiset katsovat lisäksi, että arvioitu toimenpide voitaisiin joka tapauksessa katsoa SEUT-sopimuksen 107 artiklan 3 kohdan c alakohdan mukaisesti tueksi tietyn taloudellisen toiminnan kehityksen edistämiseen, eikä tuki muuta kaupankäynnin edellytyksiä yhteisen edun kanssa ristiriitaisella tavalla. Ranskan viranomaisten mukaan toimenpiteen sosiaalinen tavoite osoittaa, että näiden vakuutusmarkkinoiden kehittäminen tulevaisuudessa on tärkeää.

(76) Ranskan viranomaisten mukaan nimeämismenettelyn sisältävien ennaltavarautumissopimusten kehittämisellä pyritään parantamaan täydentäviä sosiaaliturvajärjestelmiä, jotka ovat palkansaajille edullisempia ja suojaavampia ja edistävät sosiaalista vuoropuhelua ja työntekijöiden osallistumista yhteisten asioiden hoitoon.

(77) Ranskan viranomaiset katsovat lopuksi, että täydentävät ennaltavarautumista koskevat vakuutusetuudet voidaan nimeämismenettelyn yhteydessä katsoa SEUT-sopimuksen 106 artiklan 2 kohdan mukaisiksi yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyviksi palveluiksi. Tämä pitää paikkansa erityisesti silloin, kun etuusjärjestelmään liittyminen on pakollista ja kun sitä hallinnoidaan pariteettiperiaatteen mukaisesti.

(78) Kollektiivinen sopimus, jossa määritetään vakuutusturva ja nimetään vakuuttaja, voidaan toimivaltaisen ministerin määräyksellä laajentaa sitomaan kaikkia työntekijöitä, entisiä työntekijöitä ja heidän edunsaajiaan (sosiaaliturvalain L 911–3 ja 911–4 §). Tämä määräys on Ranskan viranomaisten mukaan katsottava säädökseksi, jolla jäsenvaltio antaa julkisen palvelun tehtävän yrityksen hoidettavaksi.

(79) Ranskan viranomaiset myöntävät, että yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvästä palvelusta maksettavan korvauksen määrä (verosäästö) ei noudata julkisesta palvelusta maksettavia korvauksia koskevaa unionin tukikehystä ([25]). Ranskan viranomaiset katsovat kuitenkin, ettei kyseisiä edellytyksiä ole mukautettu näiden toimenpiteiden erityispiirteisiin. Ranskan viranomaisten mukaan verovähennysmekanismi on sopivampi ja joustavampi kuin palvelun suorittamisesta aiheutuvien ylimääräisten kustannusten tarkkaan arvioon perustuva tuki.

VI **RANSKAN VIRANOMAISTEN VASTAUS KOLMANSIEN OSAPUOLTEN HUOMAUTUKSIIN**

(80) Ranskan viranomaiset panevat merkille kolmansien osapuolten huomautukset ja vastaavat tarkemmin Fédération Française des Sociétés d'Assurancen (FFSA) huomautuksiin.

(81) Verosta vapauttamisesta solidaarisissa ja vastuullisissa sopimuksissa Ranskan viranomaiset toteavat, että vakuutuslaitosten vakuutuskantojen koostumukset ovat toistensa kaltaisia, joten solidaaristen ja vastuullisten sopimusten osuus suhteessa toisen tyyppisiin sairausvakuutussopimuksiin pysyy nykyään samana markkinoilla toimivien kolmen suuren vakuutuslaitoksen ryhmässä (vakuutuslainsäädännön soveltamisalaan kuuluvat yritykset, keskinäisiä yrityksiä koskevaa lainsäädännön soveltamisalaan kuuluvat keskinäiset yritykset ja sosiaaliturvalainsäädännön soveltamisalaan kuuluvat ennaltavarautumisvakuutuksia tarjoavat laitokset).

(82) Uudesta tasoitusvastuusta Ranskan viranomaiset korostavat, että kaikilla täydentävien ennaltavarautumisvakuutusten markkinoilla toimivilla, niin ranskalaisilla kuin ulkomaalaisillakin, toimijoilla on mahdollisuus tehdä ammatillisia nimeämissopimuksia.

(83) Lopuksi Ranskan viranomaiset korostavat, etteivät ennaltavarautumisvakuutuksia tarjoavat laitokset hyödy monopolitilanteesta eikä syrjivää etua koidu. Markkinoiden hidas ja vähittäin tapahtuva avautuminen kilpailulle johtuu historiallisista tekijöistä, muttei kyseenalaista ennaltavarautumisvakuutuksia tarjoavien laitosten välillä vallitsevaa kilpailua. Ennaltavarautumisvakuutuksia tarjoavien laitosten lisääntyvä erikoistuminen tälle alalle ei riitä perusteeksi syrjinnän toteamiselle.

VII **RANSKAN VIRANOMAISTEN MENETTELYN KESKEYTTÄMISEN JÄLKEEN TOIMITTAMAT TÄYDENTÄVÄT TIEDOT**

(84) Komission yksiköt ehdottivat tutkintamenettelyn kuluessa Ranskan viranomaisille vaihtoehtoja tukiohjelmien saattamiseksi sisämarkkinoille soveltuviksi SEUT-sopimuksen 107 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

(85) Ensimmäisestä toimenpiteestä (vapauttaminen yhtiöverosta ja alueellisesta elinkeinoverosta solidaaristen ja vastuullisten sopimusten hallinnoinnissa) komissio ehdotti seuraavaa:

— Toisen kriteerin täyttämiseksi (edun tosiasiallinen siirtäminen) Ranskalle ehdotettiin, että se ottaisi lähtökohdaksi komission aiemmin hyväksymän tukijärjestelmän Ranskan virkamiesten sairausvakuutusten täydentämiseksi (N 911/06), yksittäisiä kuluttajia hyödyttävän verohyvitysjärjestelmän tai minkä tahansa tuen todelliset vaikutukset varmistavan järjestelmän.

— Syrjinnän välttämiseksi Ranskan viranomaisia kehotettiin tarkistamaan raja-arvomekanismia.

(86) Ranskan viranomaiset ilmoittivat kuitenkin 27 päivänä toukokuuta 2010 päivätyllä kirjeellä päättäneensä säilyttää tukiohjelman aiemmin ilmoitetun kaltaisena ja vahvistivat analyysinsa, jonka mukaan ilmoitetut ohjelmat soveltuivat sisämarkkinoille SEUT-sopimuksen 107 artiklan 2 kohdan a alakohdan perusteella.

(87) Ranskan viranomaiset ilmoittivat lisäksi samassa kirjeessä, että täydentävät terveydenhoitovakuutussopimukset merkitsivät vakuutettujen sitouttamistuotetta, jonka avulla samoille vakuutetuille voidaan myöhemmin tarjota kannattavampia tuotteita kuten henkivakuutuksia. Markkinatoimijoiden kannattaisi siis noudattaa edullisempaa hintapolitiikkaa asiakkaiden sitouttamiseksi. Näin ollen tietyn laitoksen myöntämän ja vakuutusmaksuihin siirretyn veroetuuden suorana vaikutuksena on Ranskan viranomaisten mukaan se, että hinnat mukautetaan kilpailijoiden hintoihin. Tämä takaa, että kaikki vakuutuksenottajat hyötyvät järjestelystä.

(88) Toisesta toimenpiteestä (tasoitusvastuun täydentävä verovähennys) komission yksiköt ehdottivat Ranskan viranomaisille seuraavaa:

— Toisen kriteerin täyttämiseksi (edun tosiasiallinen siirtäminen) Ranskalle ehdotettiin, että se ottaisi lähtökohdaksi komission aiemmin hyväksymän tukijärjestelmän Ranskan virkamiesten sairausvakuutusten täydentämiseksi (N 911/06), yksittäisiä kuluttajia hyödyttävän verohyvitysjärjestelmän tai minkä tahansa tuen todelliset vaikutukset varmistavan järjestelmän.

— Syrjinnän välttämiseksi Ranskan viranomaisia kehotettiin ottamaan käyttöön pakollinen ja avoin kilpailuttamismekanismi nimeämissopimusten tekemisessä.

([25]) EUVL C 297, 29.11.2005, s. 4.

(89) Ranskan viranomaiset päättivät kuitenkin myös tämän toimenpiteen kohdalla säilyttää tukiohjelman ilmoitetun kaltaisena kyseisen kollektiivisen vakuutusjärjestelmän kehittämiseksi.

(90) Ranskan viranomaiset vahvistivat 27 päivänä toukokuuta 2010 päivätyllä kirjeellä nimeämisen poikkeuksellisen velvoittavuuden, mikä oikeuttaa viranomaisten mielestä erityisen varovaisiin periaatteisiin pohjautuvien varausten tekemisen. Näin ollen tasoitusvastuu voidaan Ranskan viranomaisten mukaan katsoa vain erittäin rajallisissa tapauksissa valtiontueksi, jolloin sen yhteensoveltuvuutta sisämarkkinoille on tarkasteltava.

VIII **TUEN ARVIOINTI**

VIII.1 **Vapauttaminen yhtiöverosta ja alueellisesta elinkeinoverosta solidaaristen ja vastuullisten sopimusten hallinnoinnissa**

Alustava huomautus

(91) CTIP viittaa unionin tuomioistuimen asiassa Albany ([26]) antamaan tuomioon ja katsoo, että sopimusluonteiset ammatilliset järjestelmät eivät luonteensa ja kohteensa vuoksi kuulu Euroopan unionin kilpailulainsäädännön soveltamisalaan.

(92) Komissio huomauttaa kuitenkin, että edellä mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitettu toimenpide koskee pääasiallisesti teollisuuslaitosten pakollista lakisääteistä liittymistä toimialakohtaiseen eläkekassaan, jolle on myönnetty yksinoikeus. On syytä korostaa, että ensimmäiseen toimenpiteeseen liittyvää verovapautusjärjestelmää sovelletaan myös sekä yksilöllisiin että kollektiivisiin vapaaehtoisiin sopimuksiin. Lisäksi toimenpiteen soveltamisalaan kuuluvissa pakollisissa kollektiivisissa sopimuksissa työmarkkinaosapuolet voivat vapaasti valita, tekevätkö ne näitä kollektiivisia sopimuksia näiden sopimusten tekoon liittyvän lakisääteisen pakollisuuden mukaisesti vai liittyvätkö ne alakohtaiseen tai alojenväliseen rahastoon, kuten asiassa Albany.

(93) Unionin tuomioistuimen kyseisessä tuomiossa vahvistetaan myös, että lakisääteistä sosiaaliturvajärjestelmää täydentäviin järjestelmiin – kuten tässä päätöksessä tarkoitettuun Ranskan viranomaisten ilmoittaman järjestelmään – sovelletaan kilpailusääntöjä ja että näiden järjestelmien rahastot vastaavat SEUT-sopimuksen 101 artiklassa ja sitä seuraavissa artikloissa tarkoitettua yrityksen käsitettä ([27]).

(94) Komissio katsoo, että ensimmäisessä toimenpiteessä tarkoitettuun järjestelmään on sovellettava SEUT-sopimuksen mukaisia kilpailusääntöjä ja erityisesti valtiontukea koskevaa kieltoa.

([26]) Ks. edellä alaviitteessä 22 mainittu asia C-67/96.

([27]) Ks. edellä alaviitteessä 22 mainitussa asiassa annetun tuomion 71 kohta ja sitä seuraavat kohdat.

Ranskan täydentävien terveydenhoitovakuutusten markkinoiden kuvaus

(95) Sosiaaliturvajärjestelmästä (pakollinen sairausvakuutusjärjestelmä) korvataan vain osa sen piiriin kuuluvien vakuutettujen terveydenhoitokuluista. Täydentävillä terveydenhoitovakuutuksilla katetaan näin ollen se osa etuuksista, jota pakollinen sairausvakuutusjärjestelmä ei rahoita.

(96) Täydentävien terveydenhoitovakuutusten markkinoilla toimii pääasiallisesti kolme seuraavaa ryhmää:

— keskinäisiä yrityksiä koskevan lainsäädännön soveltamisalaan kuuluvat keskinäiset yhtiöt ja keskinäisten yhtiöiden yhteenliittymät

— sosiaaliturvalainsäädännön soveltamisalaan kuuluvat ennaltavarautumisvakuutuksia tarjoavat laitokset

— vakuutuslain soveltamisalaan kuuluvat vakuutusyhtiöt.

(97) Ranskan viranomaisten 21 päivänä joulukuuta 2007 päivätyn kirjeen mukaan täydentävien terveydenhoitovakuutusten markkinoilla toimii 263 vakuutusyritystä, 66 ennaltavarautumisvakuutuksia tarjoavaa laitosta ja 1 201 keskinäistä yhtiötä. Ranskan viranomaiset tuovat myös esiin, että 20 merkittävimmän toimijan markkinaosuus oli vuonna 2006 vain 35 prosenttia eikä yksikään ylittänyt neljää prosenttia. Lisäksi 65 prosenttia markkinoista muodostui toimijoista, joiden markkinaosuus oli alle yhden prosentin ([28]).

(98) Vuonna 2009 julkaistujen virallisten tilastotietojen mukaan markkinoilla oli siis vuoden 2008 lopulla vain 876 toimijaa. Määrä oli jatkuvasti vähentynyt vuodesta 2001 alkaen (vuonna 2008 toimijoita oli 48 prosenttia vähemmän kuin vuonna 2001) ([29]). Keskinäisiä yhtiöitä oli 748, vakuutusyhtiöitä 92 ja ennaltavarautumisvakuutuksia tarjoavia laitoksia puolestaan 36.

(99) Ranskan kilpailuviranomaisen äskettäin tekemän analyysin mukaan yksilöllisten täydentävien terveydenhoitovakuutusten markkinoiden suurimpia markkinaosuuksia pitävät hallussaan Mutuelle Générale de l'Education Nationale – MGEN (7,7 prosentin markkinaosuus), keskinäinen vakuutusyhtiö Groupama ([30]) (6,7 prosentin markkinaosuus) sekä vakuutusyhtiö Swiss Life (4 prosentin markkinaosuus) ([31]).

([28]) CMU-rahaston vuoden 2006 vuosikertomuksen http://www.cmu.fr/userdocs/Rapport%202006.pdf liitteessä 13 luetellaan tärkeimmät 100 täydentävän vakuutuksen toimijaa.

([29]) CMU-rahaston vuoden 2008 vuosikertomus, 13.5.2009, s. 33.

([30]) Kyseessä ei ole keskinäisen vastuun lainsäädännön piiriin kuuluva keskinäinen yhtiö, vaan vakuutuslainsäädännön piiriin kuuluva keskinäinen vakuutusyhtiö.

([31]) Ks. Ranskan kilpailuviranomaisen päätös nro 09-DCC-61, tehty 4.11.2009, keskinäisen vakuutusyhtiön Prévadiès in suorittamista keskinäisen vakuutusyhtiön Altéisin ja keskinäisen vakuutusyhtiön Releyan yritysostoista, s. 4.

(100) Täydentävien kollektiivisten vakuutusten markkinoilla suurimpien markkinaosuuksien haltijoina ovat vakuutusyhtiö Axa (17,51 prosentin markkinaosuus), ennaltavarautumisvakuutuslaitosten yhtymä Malakoff-Médéric (8,7 prosentin markkinaosuus) sekä ryhmittymä AG2R-La Mondiale-Prémalliance ([32]) (6,9 prosentin markkinaosuus) ([33]).

(101) Vaikka komissio on pyytänyt Ranskan viranomaisilta selvennyksiä, se ei ole saanut tarkempia tietoja täydentävien terveydenhoitovakuutusten markkinoiden rakenteesta, johon kuuluvat muun muassa keskinäisten yhtiöiden ryhmittymät, keskinäiset yhtiöt, keskinäisten yhtiöiden yhteenliittymät ja ennaltavarautumisvakuutuksia tarjoavat laitokset. Ranskan viranomaiset eivät ole komission pyynnöistä huolimatta pystyneet toimittamaan tilastoja (yleisiä tai markkinoiden eri toimijaryhmiä koskevia) solidaarisista ja vastuullisista sopimuksista. Johdanto-osan 102 ja 103 kappaleessa esitetyt taulukot koskevat siis koko täydentävien terveydenhoitovakuutusten markkinoita. Tilastot sisältävät sopimukset, jotka eivät täytä ilmoitetun toimenpiteen edunsaajalle asetettuja edellytyksiä. Ranskan tilintarkastusviranomaisen (Cour des Comptes) vuonna 2008 julkaistussa kertomuksessa ([34]) korostetaan täydentävien vakuutusten tilastoinnin merkittäviä puutteita, jotka liittyvät vakuutettujen määrään, vakuutettujen jakautumiseen eri vakuuttajaryhmittäin ja sopimustyypeittäin (yksilölliset sopimukset, vapaaehtoiset kollektiiviset sopimukset ja pakolliset kollektiiviset sopimukset) sekä korvattujen menojen määrään kotitalous- ja tuloryhmittäin. Kansallisen kilpailuviranomaisen tekemien analyysien perusteella markkinat vaikuttavat hajautuneilta ja yksilöllisten sopimusten osalta erittäin hajautuneilta ([35]). Yksilölliset sopimukset muodostavat kuitenkin vain ensimmäisen toimenpiteen soveltamisalaan kuuluvan markkinasegmentin.

(102) Ala kehittyi voimakkaasti vuosina 2001–2007, kuten jäljempänä esitettävästä taulukosta käy ilmi ([36]). Näiden laitosten kokonaisliikevaihto vuonna 2007 oli 27,4 miljardia euroa, mikä merkitsi 55,8 prosentin kasvua vuoteen 2001 verrattuna, joten vuotuinen kasvu oli keskimäärin 7,6 prosenttia. Vuoden 2008 liikevaihto ylitti 29 miljardia euroa, mikä merkitsee 6 prosentin kasvua vuoteen 2007 verrattuna ([37]).

Täydentäviä vakuutuksia tarjoavien laitosten liikevaihto vuosina 2001–2007

(miljardia) EUR

	Keskinäiset laitokset	Ennaltavarautumisvakuutuksia tarjoavat laitokset	Vakuutusyhtiöt	Yhteensä
2001	10,6	3,3	3,7	17,6
2007	16,0	4,7	6,7	27,4
2001–2007	+ 50,5 %	+ 43,15 %	+ 82,13 %	+ 55,8 %

(103) Ranskan viranomaisten toimittamien lukujen mukaan prosenttiosuudet jakautuvat yksilöllisten ja kollektiivisten sopimusten kesken seuraavasti (vuoden 2004 luvut):

	Ennaltavarautumisvakuutuksia tarjoavat laitokset	Keskinäiset laitokset	Vakuutusyhtiöt
Kollektiiviset sopimukset	38 %	33 %	29 %
Yksilölliset sopimukset	6 %	67 %	27 %
Kollektiiviset sopimukset + yksilölliset sopimukset	18 %	54 %	28 %

(104) Keskinäiset yhtiöt ja keskinäisten yhtiöiden yhteenliittymät markkinoivat pääasiallisesti yksilöllisiä sopimuksia, ennaltavarautumisvakuutuksia tarjoavat laitokset markkinoivat lähinnä kollektiivisia sopimuksia (yrityskohtaisia tai alakohtaisia sopimuksia). Vakuutusyhtiöillä puolestaan on tasaisempi vakuutuskanta.

(105) Väestön kattavuus on merkittävästi kasvanut: se oli 84 prosenttia vuonna 1996 ja 92,8 prosenttia vuonna 2006. Keskinäisillä laitoksilla arvioidaan olevan 32–38 miljoonaa edunsaajaa, vakuutusyhtiöillä 13 miljoonaa ja ennaltavarautumisvakuutuksia tarjoavilla laitoksilla 11 miljoonaa. Näihin lukuihin on lisättävä vielä CMU-C -rahaston yli 4 miljoonaa edunsaajaa (CMU = yleiskattava sairausvakuutus). CMU-C tarjoaa heikoimmassa asemassa oleville täydentävän vakuutusturvan ilmaiseksi. Tämä tarkoittaa nykyään sitä, että 7–8 prosenttia ranskalaisista on ilman täydentävää vakuutusturvaa ([38]).

Toimenpiteen määrittely valtiontueksi

(106) SEUT-sopimuksen 107 artiklan mukaan *"jäsenvaltion myöntämä taikka valtion varoista muodossa tai toisessa myönnetty tuki, joka vääristää tai uhkaa vääristää kilpailua suosimalla jotakin yritystä tai tuotannonalaa, ei sovellu sisämarkkinoille, siltä osin kuin se vaikuttaa jäsenvaltioiden väliseen kauppaan"*.

([32]) Tähän ryhmään kuuluu muun muassa ennaltavarautumisvakuutuksia tarjoavia laitoksia, keskinäisiä vakuutusyhtiöitä, keskinäisiä yhtiöitä ja keskinäisten yhtiöiden yhteenliittymiä.

([33]) Ks. edellä alaviitteessä 31 mainittu päätös.

([34]) Tutkimus sairauskulujen rahoituksen jakautumisesta ja siirroista vuodesta 1996 alkaen pakollisen sairausvakuutuksen, täydentävien vakuutusten ja kotitalouksien kesken, tilintarkastusviranomainen, huhtikuu 2008.

([35]) Ks. tältä osin kilpailua, kulutusta ja petostentorjuntaa käsittelevä virallinen lehti nro 7 a, 15.9.2006, s. 2 (9.8.2006 julkaistu talous-, rahoitus- ja teollisuusministerin kirje, joka on osoitettu Mutuelle Préviade-Mutouesten hallintoneuvostolle ja koskee täydentävien terveydenhoitovakuutusten alalla tapahtuvaa yhteistyötä.

([36]) Ks. senaatin tiedonanto nro 385, 8.6.2008 sairausvakuutusten rahoituksen jakautumisesta vuodesta 1996 alkaen ja kustannusten siirtämisestä pakollisen sairausvakuutuksen, täydentävien vakuutusten ja kotitalouksien välillä, s. 11.

([37]) CMU-rahaston vuoden 2008 toimintakertomus, 13.5.2009, s. 33.

([38]) Ks. edellä alaviitteessä 37 mainittu kertomus, s. 13.

(107) Toimenpiteen määrittely valtiontueksi edellyttää seuraavien kumulatiivisten edellytysten täyttymistä: 1) kyseisestä toimenpiteestä koituu etua, 2) se toteutetaan valtion varoilla, 3) etu on valikoiva ja 4) toimenpide vääristää tai uhkaa vääristää kilpailua ja se voi vaikuttaa jäsenvaltioiden väliseen kauppaan.

(108) On selvää, että yhtiöverosta ja alueellisesta elinkeinoverosta vapauttaminen tai verojen vähentäminen, kun tarkoituksena on vähentää kyseisille yrityksille normaalisti koituvaa verorasitusta tai poistaa se kokonaan, suosivat niiden edunsaajia ([39]). Näin ollen verosta vapauttaminen ja verovähennykset sisältävät taloudellista etua.

(109) Komissio toteaa CTIP:n viittauksista julkisen palvelun tehtävään, että asiassa Altmark annetussa tuomiossa ([40]) (tiettyjen yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvien palvelujen sulkeminen pois valtiontuen piiristä) esitetyt edellytykset eivät täyty tämän päätöksen kohteena olevassa tapauksessa (ks. erityisesti jäljempänä 144 kappale, kolmannessa Altmark-kriteerissä on kyse liian suuren korvauksen puuttumisesta). Tämän päätöksen kohteena olevassa asiassa on näin ollen kyse taloudellisesta edusta.

(110) Ranskan valtio on myöntänyt nämä edut ja näin tehdessään jättänyt verotuloja perimättä. Näin ollen Ranskan valtio on myöntänyt etua valtion varoista.

(111) Toimenpide on luonteeltaan valikoiva. Valikoivuus johtuu toimenpiteen rajoittumisesta tiettyyn talouden alaan eli vakuutusalaan ja sen rajoittumisesta tietyntyyppisiin sopimuksiin (alan tietty osa). Tältä osin on aluksi todettava, että yhtiövero on veroa, jonka soveltamisalaan kuuluvat kaikki yritykset niiden toimialasta riippumatta. Koska tästä verosta vapauttaminen hyödyttää yksinomaan vakuutusalaa, kyseessä on poikkeaminen yleisestä yhtiöverojärjestelmästä ja näin ollen tiettyjen yritysten suosiminen. Tämä pätee myös alueellisesta elinkeinoverosta vapauttamiseen. Lisäksi kyseinen vapauttaminen suosii vakuutusalalla tiettyjen sairausvakuutussopimusten tekemistä, tässä tapauksessa solidaarisia ja vastuullisia sairausvakuutussopimuksia. Toimenpiteellä suositaan solidaarisia sopimuksia tarjoavia toimijoita perinteisiä sopimuksia tarjoavien kustannuksella.

(112) Vakuutusalalla käydään Euroopan unionin jäsenvaltioiden välistä kauppaa. Jos jäsenvaltio myöntää tukea yritykselle, tuotanto tässä valtiossa voi tämän vuoksi pysyä ennallaan tai kasvaa, mistä seuraa, että sellaisten yritysten mahdollisuudet, joiden kotipaikka on jossakin toisessa jäsenvaltiossa, viedä tuotteitaan tämän jäsenvaltion markkinoille huononevat ([41]).

(113) Kyseisten yritysten asema Euroopan unionin jäsenvaltioiden välisessä kaupassa vahvistuu. Tämän vuoksi toimenpide voi vääristää kilpailua ja vaikuttaa Euroopan unionin jäsenvaltioiden väliseen kauppaan.

(114) Edellä esitetyn perusteella on pääteltävä, että ensimmäinen toimenpide on SEUT-sopimuksen 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua valtiontukea. Ranskan viranomaiset eivät kiistä tätä määrittelyä.

Analyysi toimenpiteen soveltuvuudesta sisämarkkinoille SEUT-sopimuksen 107 artiklan 2 kohdan a alakohdan perusteella

(115) Koska ilmoitettu toimenpide on valtiontukea, on tarkasteltava sen soveltuvuutta sisämarkkinoille. Ranskan viranomaiset katsovat, että kyseinen toimenpide on SEUT-sopimuksen 107 artiklan 2 kohdan a alakohdan perusteella sisämarkkinoille soveltuvaa valtiontukea.

(116) SEUT-sopimuksen 107 artiklan 2 kohdan a alakohdassa määrätään seuraavaa: "*Sisämarkkinoille soveltuu: a) yksittäisille kuluttajille myönnettävä sosiaalinen tuki, joka myönnetään harjoittamatta syrjintää tuotteiden alkuperän perusteella*".

(117) Valtiontukitoimenpide soveltuu tämän määräyksen mukaan sisämarkkinoille, jos se täyttää seuraavat edellytykset:

1. Tuki on luonteeltaan sosiaalista.

2. Tukea myönnetään yksittäisille kuluttajille.

3. Tukea myönnetään harjoittamatta syrjintää tuotteen alkuperän perusteella.

(118) Aluksi on syytä täsmentää, että SEUT-sopimuksen 107 artiklan 2 kohta poikkeaa SEUT-sopimuksen 107 artiklan 1 kohdassa määrätystä valtiontuen kieltävästä periaatteesta, joten sitä on tulkittava suppeasti ([42]).

([39]) Ks. yhdistetyt asiat C-182/03 ja C-217/03, Forum 187 ASBL, tuomio 22.6.2006, Kok. 2006 s. I-5479, 86 kohta ja siinä mainittu oikeuskäytäntö.

([40]) Ks. asia C-280/00, Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg, tuomio 24.7.2003, Kok. 2003, s. I-7747.

([41]) Ks. erityisesti asia C-310/99, Italia v. komissio, tuomio 7.3.2002, Kok. 2002, s. I-2289, 84 kohta.

([42]) Ks. SEUT-sopimuksen 107 artiklan 2 kohdan suppeasta tulkitsemisesta asia C-278/00, Kreikka v. komissio, tuomio 29.4.2004, Kok. 2000, s. I-3997, 81–82 kohta, ja asia T-171/02, Regione autonoma della Sardegna v. komissio, tuomio 15.6.2005, Kok. 2005, s. II-2123, 165–166 kohta.

(119) SEUT-sopimuksen 107 artiklan 2 kohdan a alakohdan soveltamisesta on todettava, että komission päätöskäytännössä ei suljeta pois mahdollisuutta, että tukea myönnettäisiin välittäjän kautta ja että välittäjä vastaisi tuesta yksittäisille kuluttajille aiheutuvista vaikutuksista ([43]). Tällaisessa tapauksessa toteutettavalla järjestelyllä on varmistettava lopullisille kuluttajille koituvat edut.

(120) Komissio katsoo, että toimenpiteen sosiaalinen luonne (ensimmäinen kriteeri) täyttyy, jos tarkoituksena on tarjota täydentävä terveydenhoitovakuutus henkilöille, joilla on ikänsä, terveydentilansa tai varallisuutensa vuoksi vaikeuksia itse hankkia sellaista. Yleisen verolainsäädännön 207 §:ssä säädetään sosiaalisen luonteen kriteereistä, jotka vakuutuslaitosten on täytettävä voidakseen hyötyä toimenpiteestä ([44]). Näillä kriteereillä otetaan käyttöön tiettyjen heikossa asemassa olevien väestönosien, joita ovat muun muassa pienituloiset tai iäkkäät henkilöt, vähimmäisosuus kyseisten laitosten vakuutuskannassa. Ranskan viranomaisten toimittama alustava säädösesitys, jossa täsmennetään vakuutettujen sosiaaliseen tilanteeseen perustuvan hinnoittelua koskevat yksityiskohtaiset säännöt ([45]), vahvistaa toimenpiteen sosiaalisen luonteen, joka hyödyttää heikossa asemassa olevia väestönosia.

(121) Komission toimenpiteestä tekemän selvityksen perusteella ei sen sijaan voida katsoa, että tuki tosiasiallisesti hyödyttäisi yksittäisiä kuluttajia (toinen kriteeri).

(122) Ranskan viranomaisten mukaan yrityksille myönnetty tuki hyödyttää välillisesti yksittäisiä kuluttajia. Täydentävien terveydenhoitovakuutusten markkinoilla vallitseva voimakas kilpailu takaa Ranskan viranomaisten mukaan sen, että yritysten saama tuki siirtyy kuluttajille vakuutusmaksuja vahvistettaessa.

(123) Komissio on katsonut, että Ranskan viranomaisten solidaarisiin sairausvakuutussopimuksiin soveltama verovapautus on SEUT-sopimuksen 107 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaan sisämarkkinoille soveltuvaa tukea ([46]). Tässä tapauksessa oli selvää, että verosta vapauttaminen hyödytti lähinnä yksittäisiä kuluttajia, jotka tosiasiallisesti joutuivat vastaamaan verorasitteesta. Veron määrä perustui vakuutusmaksujen suuruuteen, ja solidaaristen sopimusten vapauttaminen verosta pienensi vakuutusmaksuja.

(124) Tämän päätöksen kohteena olevassa tapauksessa tukea ei myönnetä välillisestä verosta vapauttamisen kautta, joka on suhteutettu vakuutusmaksujen suuruuteen. Sen sijaan tuki myönnetään yhtiöverosta vapauttamisen kautta, ja vero määräytyy vakuutuslaitoksen saaman voiton perusteella, joka lasketaan kaikkien solidaarisen ja vastuullisen sopimuksen tehneiden vakuutettujen mukaan.

(125) Näin ollen yhtiöverosta vapauttamisen tosiasiallinen vaikutus lopulliselle kuluttajille on kaikkea muuta kuin varma. Komissiolla ei ole käytettävissään tietoja, jotka osoittaisivat, että yhtiövero (ja yhtiöverosta vapauttaminen) vaikuttaisi tosiasiallisesti yksittäisiin kuluttajiin kyseisillä markkinoilla. Lisäksi äskettäin julkaistusta Ranskan tilintarkastusviranomaisen kertomuksesta käy ilmi, että terveydenhoitovakuutusten alalla voittomarginaalit ovat viime vuosina kasvaneet merkittävästi (12 prosentista vuonna 2003 23 prosenttiin vuonna 2007) ([47]). Kun voittomarginaalit ovat näin merkittävästi kasvaneet, voidaan tuskin päätellä, että markkinoilla toimisi mekanismi, jolla taataan yhtiöverovapautuksen hyödyttävän lopullisia kuluttajia.

(126) CTIP tuo esiin, että osa voitoista on kohdennettava varauksen perustamiseen vakavaraisuuden varmistamiseksi. Sen vuoksi CTIP:n mukaan on normaalia, että ainakin osa voitosta käytetään kattamaan kokonaan tai osittain vuosittain kasvava solvenssivaatimus. Tällä väitteellä pyritään osoittamaan, että toimenpide kasvattaa vakuutuslaitosten voittoja eikä niinkään hyödytä kuluttajia laskemalla kyseisen vakuutusturvan hintaa.

(127) Komission arviota ei aseteta kyseenalaiseksi Ranskan viranomaisten väitteessä, jonka mukaan täydentävät terveydenhoitovakuutussopimukset muodostavat vakuutuslaitoksille sitouttamistuotteen, jonka yhteydessä ne pyrkivät noudattamaan edullista hintapolitiikkaa. On syytä palauttaa mieliin, että SEUT-sopimuksen 107 artiklan 2 kohdan a alakohdassa edellytetään voiton siirtyvän yksittäisille kuluttajille. Näin ollen pelkkä kannustus siirtää osa voitosta lopullisille kuluttajille ei täytä vaatimusta edun tosiasiallisesta siirtymisestä kuluttajille.

(128) Komissio katsookin, ettei toimenpiteellä taata hyödyn tosiasiallista siirtymistä yksittäisille kuluttajille siten, kuin SEUT-sopimuksen 107 artiklan 2 kohdan a alakohdassa edellytetään.

([43]) Ks. tästä aiheesta komission päätös, tehty 30.5.2007, Ranskan valtion virkamiehille myönnetty täydentävä sosiaaliturva, tuki nro N 911/2006, johdanto-osan kappaleet 34–36.

([44]) Ks. tämän päätöksen 20 kappaleessa esitetyt kriteerit.

([45]) Tämän säädösesityksen mukaan vähintään 75 prosentissa tukikelpoisista sopimuksista on määrättävä seuraavaa: 1) maksuttomuuden tai enintään sosiaaliturvan mukaisen hinnan säilyttäminen sopimuksen mukaisessa vakuutusturvassa vakuutetuille ja tarvittaessa heidän edunsaajilleen kuuden kuukauden ajan ajankohdasta, jolloin vakuutettu on joutunut työttömäksi, hänen invaliditeettinsa on todettu tai hänen kuolinajankohdastaan, tai 2) laitos vastaa vuoden ajan 30 prosentin osuudesta työttömiksi joutuneiden, iäkkäiden, alle 26-vuotiaiden ja täysin tai osittain riippuvuussuhteessa olevien vakuutettujen vakuutusmaksuista.

([46]) Ks. edellä alaviitteessä 7 mainittu komission päätös, tehty 2.6.2004.

([47]) Tutkimus sairauskulujen rahoituksen jakautumisesta vuodesta 1996 alkaen ja pakollisen sairausvakuutuksen, täydentävien vakuutusten ja kotitalouksien välisistä siirroista (Enquête sur la répartition du financement de l'assurance maladie depuis 1996 et le transfert de charges entre l'assurance maladie obligatoire, les assurances complémentaires et les ménages), Ranskan tilintarkastusviranomainen (Cour des Comptes), huhtikuu 2008.

(129) Komissio päättelee myös, ettei tuotteen alkuperään perustuvaa syrjintäkieltoa (kolmas kriteeri) ole noudatettu. Jotta tämän edellytyksen täyttymisestä varmistuttaisiin, on tarkastettava, hyötyvätkö kuluttajat kyseisestä tuesta riippumatta toimijasta, joka tarjoaa kyseistä tuotetta tai palvelua, kyseisen jäsenvaltion edellyttämän sosiaalisen tavoitteen saavuttamiseksi. On myös tarkastettava, ettei Euroopan unioniin sijoittautuneille vakuutuslaitoksille ole esteitä päästä kyseisille markkinoille ([48]). Tukiohjelmaan mukaan haluavien yritysten on täytettävä tukikelpoisia sopimustyyppejä koskevien edellytysten lisäksi raja-arvot, jotka koskevat määrää (120 000–150 000 sopimusta) ja solidaaristen ja vastuullisten sopimusten osuutta (85–93 prosenttia) niiden täydentävien terveydenhoitovakuutusten vakuutuskannasta.

(130) Ranskan viranomaiset katsovat, että nämä raja-arvot kannustavat kehittämään voimakkaasti kyseisenlaisia sopimuksia, sillä saattavat keskinäisen vastuun piiriin vakuutetun ikään tai varallisuuteen perustuvan erityisriskin. Lisäksi Ranskan viranomaiset katsovat, että tämän tyyppiset vakuutukset ovat välttämättömiä, jotta vältettäisiin veroetuuden kohdentuminen liian vähäiseen osaan laitosten toiminnasta ja saavutettaisiin solidaarisuuden ja keskinäisen vastuun tavoitteet. Toimenpiteen sosiaalinen tavoite voidaan Ranskan viranomaisten mukaan varmistaa vain järjestelyllä, joka edellyttää vakuutuslaitosten säilyttävän sairausvakuutuskannassaan vähimmäismäärän tai merkittävän osuuden solidaarisia ja vastuullisia sopimuksia. Jollei raja-arvoja olisi, ei voitaisi varmistaa, että nykyään vakuutuksen ulkopuolelle jäävien väestönosien vakuutusturvaa lisättäisiin, eikä verovapautuksella saavutettaisi tuloksia. Prosenttiosuuteen liittyvä raja-arvo antaisi pienille laitoksille, jotka tarjoavat lähes yksinomaan näitä sopimuksia mutta eivät täytä määrää koskevaa raja-arvoa, mahdollisuuden hyötyä toimenpiteestä. Absoluuttista arvoa koskevien raja-arvojen käytöllä tämä mahdollisuus annettaisiin puolestaan laitoksille, jotka tarjoavat paljon (muttei kuitenkaan yksinomaan) tämän tyyppisiä sopimuksia.

(131) Komissio toteaa ensiksi, etteivät Ranskan viranomaiset ole toimittaneet tarkkoja tietoja solidaaristen ja vastuullisten sopimusten nykyisestä jakautumisesta markkinoiden eri toimijoiden kesken eivätkä näiden sopimusten määrästä ja osuudesta yritysten vakuutuskannoissa. Komission analyysissa kuitenkin ilmeni, että keskinäiset yhtiöt ja keskinäisten yhtiöiden yhteenliittymät ovat lakisääteisesti velvoitettuja tarjoamaan vain solidaarisia sopimuksia ([49]). Sama velvollisuus koskee käytännössä ilmeisesti myös ennaltavarautumisvakuutuksia tarjoavia laitoksia. Keskinäisten yhtiöiden ja ennaltavarautumisvakuutuksia tarjoavien laitosten olisi näin ollen aina täytettävä prosenttiosuuteen liittyvä raja-arvo. Sellaisten vakuutusyhtiöiden, joiden toiminta solidaaristen sopimusten markkinoilla on vähäistä ja jotka haluavat investoida näille markkinoille, voi olla vaikeuksia täyttää raja-arvokriteerit (sekä osuutta että absoluuttista arvoa koskevat kriteerit) ja näin ollen hyötyä verovapautuksesta. Tämä pätee aivan erityisesti vakuutusyhtiöihin, joilla on suuri vakuutuskanta perinteisissä täydentävissä terveydenhoitosopimuksissa, jotka eivät täytä solidaaristen sopimusten edellytyksiä.

(132) Tässä yhteydessä raja-arvot eivät siis johtaisi vakuutusyhtiöstä riippumatta vastaavanlaiseen panostukseen, eivätkä ne toimisi kannustimena raja-arvot jo täyttäville vakuutuslaitoksille (erityisesti keskinäisille yrityksille, keskinäisten yritysten yhteenliittymille ja ennaltavarautumisvakuutuksia tarjoaville laitoksille). Toisin kuin Ranskan viranomaiset väittävät, raja-arvot eivät auttaisi välttämään mahdollista hukkavaikutusta.

(133) Komission mukaan näistä raja-arvoista aiheutuu vain syrjintää tuotteen alkuperän perusteella. Raja-arvoilla näytettäisiin suljettavan pois tiettyjä verovapautuksesta hyötyviä laitoksia, vaikka nämä tarjoaisivat solidaarisia ja vastuullisia sopimuksia, joita Ranskan viranomaiset haluavat tukea. Näistä raja-arvoista voi olla hyötyä markkinoilla jo toimiville laitoksille, ja ne voivat muodostaa esteen sellaisten toimijoiden pääsylle kyseisille markkinoille, jotka eivät kykene täyttämään tai jotka eivät usko kykenevänsä täyttämään näitä raja-arvoja.

(134) On lisäksi mahdollista, että tuen määrä vaihtelee vakuutuslaitoksittain kyseisillä toimenpiteillä saatujen voittojen mukaan. Tämä olisi vastoin periaatetta, jonka mukaan kuluttajien on hyödyttävä tuesta riippumatta taloudellisesta toimijasta, joka tarjoaa tuotetta tai palvelua kyseisen jäsenvaltion asettaman sosiaalisen tavoitteen saavuttamiseksi ([50]).

(135) Näistä syistä on pääteltävä, että Ranskan viranomaisten ilmoittama tukiohjelma solidaaristen ja vastuullisten sopimusten kehittämiseksi ei sovellu sisämarkkinoille SEUT-sopimuksen 107 artiklan 2 kohdan a alakohdan nojalla.

Analyysi toimenpiteen soveltumisesta sisämarkkinoille SEUT-sopimuksen 107 artiklan perusteella

(136) Jos Ranskan viranomaiset eivät vetoa muihin määräyksiin valtiontuen soveltuvuudesta sisämarkkinoille, on todettava, ettei päätöksen kohteena olevaan tapaukseen voida soveltaa SEUT-sopimuksen 107 artiklan 2 ja 3 kohdassa tarkoitettuja edellytyksiä.

([48]) Ks. komission suuntaviivat EY:n perustamissopimuksen 92 ja 93 artiklan ja Euroopan talousalueesta tehdyn sopimuksen 61 artiklan soveltamista lentoliikenteen alan valtiontukiin, EYVL C 350, 10.12.1994, s. 11.

([49]) Keskinäisiä yhtiöitä koskeva laki (Code de la mutualité), L112-1 §:n toinen momentti.

([50]) Ks. yhdistetyt asiat T-116/01 ja T-118/01, P&O European Ferries, tuomio 5.8.2003, Kok. 2003, s. II-2957, 163 kohta.

(137) SEUT-sopimuksen 107 artiklan 2 kohdan muista kuin a alakohdassa tarkoitusta määräyksistä on todettava, että b ja c alakohdassa määrättyjä sisämarkkinoille soveltuvuuden edellytyksiä ei selvästikään voida soveltaa päätöksen kohteena olevaan tapaukseen.

(138) SEUT-sopimuksen 107 artiklan 3 kohdan c alakohdan mukaan sisämarkkinoille soveltuvana voidaan pitää tukea tietyn taloudellisen toiminnan tai talousalueen kehityksen edistämiseen, jos tuki ei muuta kaupankäynnin edellytyksiä yhteisen edun kanssa ristiriitaisella tavalla.

(139) FNMF:n mukaan tuen tarkoituksena on kehittää solidaaristen ja vastuullisten täydentävien terveydenhoitovakuutusten tarjoamaa vakuutusturvaa siten, että kaupankäynnin edellytyksiä ei muuteta yhteisen edun kanssa ristiriitaisella tavalla. Pyynnöistään huolimatta komissio ei ole saanut Ranskan viranomaisilta tilastotietoja, joista voitaisiin päätellä, täyttyykö edellä olevassa kappaleessa mainittu edellytys sisämarkkinoille soveltuvuudesta, tai jotka koskisivat voimassa olevien verotoimenpiteiden vaikutusta solidaaristen ja vastuullisten sopimusten markkinointiin tai joista kävisi ilmi suunnitellun lisäetuuden suhde tämäntyyppisten sopimusten hallinnoinnin aiheuttamiin lisäkustannuksiin ja -vaatimuksiin. Näin ollen komissio ei saa varmuutta kuvatun tavoitteen saavuttamiseksi suunniteltujen uusien verovapautusten välttämättömyydestä ja oikeasuhtaisuudesta. On kuitenkin todettava, ettei yhtiöverosta vapauttaminen liity investointien toteuttamiseen, työpaikkojen luomiseen tai erityisiin hankkeisiin. Tämä toimenpide merkitsee näin ollen jatkuvaa kustannusten keventämistä eli toimintatukea, jonka ei vakiintuneen käytännön mukaan voida katsoa soveltuvan sisämarkkinoille SEUT-sopimuksen 107 artiklan 3 kohdan nojalla.

(140) Ranskan viranomaiset eivät ole tuoneet esiin yhtään SEUT-sopimuksen 107 artiklan 3 kohdassa määrättyä sisämarkkinoille soveltuvuuden edellytystä.

Arviointi SEUT-sopimuksen 106 artiklan 2 kohdan mukaisesti sisämarkkinoille soveltuvasta yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvästä palvelusta

(141) CTIP:n mukaan yleisiin sopimuksiin ja kollektiivisiin sopimuksiin perustuvien toimenpiteiden, kuten tämän päätöksen kohteena oleva toimenpide, tavoitteena on täyttää sosiaaliturvan puutteita. Komissio panee merkille, ettei CTIP mainitse erikseen yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvää palvelua eivätkä Ranskan viranomaiset, joiden tehtävänä olisi osoittaa kyseisen tuen soveltuvuus sisämarkkinoille, vetoa SEUT-sopimuksen 106 artiklan 2 kohtaan. Näin ollen komissio ei voi arvioida kyseisen tuen soveltuvuutta sisämarkkinoille SEUT-sopimuksen 106 artiklan 2 kohdan nojalla. Lisäksi komissio panee merkille seuraavaa.

(142) SEUT-sopimuksen 106 artiklan 2 kohdan mukaan yrityksiin, jotka tuottavat yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyviä palveluja, sekä fiskaalisiin monopoleihin sovelletaan tämän sopimuksen määräyksiä ja varsinkin kilpailusääntöjä siltä osin kuin ne eivät oikeudellisesti tai tosiasiallisesti estä yrityksiä hoitamasta niille uskottuja erityistehtäviä. Kaupan kehitykseen ei saa vaikuttaa tavalla, joka olisi ristiriidassa unionin etujen kanssa.

(143) Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä seuraa, että lukuun ottamatta aloja, joilla tästä asiasta on jo säädetty Euroopan unionin lainsäädännöllä, jäsenvaltioilla on laaja harkintavalta päättää, millaisten palvelujen voidaan katsoa liittyvän yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin. Vaikka oletettaisiin, että tämän päätöksen kohteena olevassa tapauksessa olisi kyse yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvästä palvelusta (mitä Ranskan viranomaiset eivät ole väittäneet), on todettava, että SEUT-sopimuksen 106 artiklan 2 kohdan mukaan yrityksille, joille on uskottu julkisen palvelun tehtävä, maksettu korvaus ei saa ylittää kyseisestä palvelusta aiheutuvia kustannuksia, kun kyseisestä toiminnasta saadut tulot ja näiden velvollisuuksien täyttämisestä saatava kohtuullinen voitto otetaan huomioon.

(144) Tältä osin riittää, kun tuodaan esiin, ettei kyseinen verotoimenpide sisällä järjestelyä, jonka avulla voitaisiin sulkea pois kyseisille toimijoille aiheutuneisiin kustannuksiin verrattuna liiallisten korvausten maksaminen. On todettava, että kyseisen tuen määrä (kyseisten toimenpiteiden vapauttaminen verosta) ei liity mitenkään vakuutuslaitoksille koituviin lisäkustannuksiin. Se ei myöskään liity vakuutettujen maksamiin vakuutusmaksuihin tai sopimusten määrään.

(145) Näistä syistä komissio päättelee, että kyseisen toimenpiteen ei voida katsoa soveltuvan sisämarkkinoille SEUT-sopimuksen 106 artiklan 2 kohdan nojalla.

VIII.2 **Tasoitusvastuuta koskeva verovähennys joissakin täydentävissä kollektiivisissa vakuutussopimuksissa**

Kuvaus Ranskan ennaltavarautumisvakuutusten markkinoista

(146) Ennaltavarautumisvakuutusten (assurance prévoyance) markkinoille kuuluu toimijoita, joiden tavoitteena on kuolemanriskin, henkilön fyysiseen koskemattomuuteen puuttumisen, äitiyteen, työkyvyttömyyteen ja työttömyyteen liittyvien riskien ehkäiseminen ja kattaminen ([51]) ja lakisääteisen sosiaaliturvajärjestelmän täydentäminen.

([51]) Ks. laki nro 89–1009, annettu 31.12.1989, tiettyjen riskien varalta vakuutetuille tarjotun vakuutusturvan vahvistamisesta, 1 §.

(147) Ennaltavarautumisvakuutusten tarjoamalla vakuutusturvalla:

— helpotetaan sairaanhoitoon pääsyä ja täydennetään terveyskulujen korvaamista, kun kyse on esim. sairaudesta, äitiydestä, onnettomuudesta

— varmistetaan palkanmaksu kokonaan tai osittain työsuhteen katketessa sekä invaliditeetin tai vamman yhteydessä

— taataan puolisolle ja lapsille varallisuus ja tulot vakuutetun kuolemantapauksessa

— tarjotaan lisärahoitusta riippuvuussuhteessa oleville.

(148) Markkinoilla toimii kolme yritysryhmää: vakuutuslainsäädännön soveltamisalaan kuuluvat yhtiöt (vakuutusyhtiöt, keskinäiset vakuutusyhtiöt ja pankkien tytäryhtiöt), keskinäisten yhtiöiden lainsäädännön soveltamisalaan kuuluvat keskinäiset yhtiöt ja sosiaaliturvalainsäädännön soveltamisalaan kuuluvat ennaltavarautumisvakuutuksia tarjoavat laitokset.

(149) Ennaltavarautumisvakuutus voidaan ottaa joko kollektiivisena liittymällä työnantajan kautta toteutettavaan tai ammattialakohtaiseen tai ammattienväliseen kollektiiviseen sopimukseen tai tekemällä yksilöllinen sopimus suoraan vakuutusyhtiön tai keskinäisen vakuutusyhtiön kanssa.

(150) Suurin osa palkansaajista kuuluu nykyään kollektiivisen ennaltavarautumisvakuutuksen piiriin. Vakuutus voi olla vapaaehtoinen tai pakollinen.

(151) Tällainen kollektiivinen vakuutusjärjestelmä perustuu kolmikantaperiaatteeseen:

— työnantaja tekee työntekijöidensä hyväksi vakuutussopimuksen ([52])

— vakuutuslaitos kattaa riskin vakuutusmaksuja vastaan

— työntekijät ovat edunsaajina.

([52]) Silloin kun työnantaja maksaa vakuutusmaksuja (kokonaan tai osittain), kaikkien tämän työnantajan palveluksessa olevien palkansaajien on liityttävä yritys- tai ammattialakohtaiseen ennaltavarautumissopimukseen.

(152) Ranskan viranomaisten vuodelta 2005 toimittamien arvioiden mukaan ennaltavarautumismarkkinoiden vuotuinen liikevaihto oli 20 miljardia euroa (kollektiiviset ja yksilölliset vakuutukset). Näillä markkinoilla suurin markkinaosuus oli vakuutusyhtiöillä eli 71 prosenttia vakuutusmaksuista. Ennaltavarautumisvakuutuksia tarjoavilla laitoksilla oli 21 prosentin markkinaosuus ja keskinäisillä yhtiöillä 8 prosentin markkinaosuus. Täsmennettäköön kuitenkin, että edellä mainitut luvut koskevat alan kaikkia sopimustyyppejä: yksilöllisiä sopimuksia, vapaaehtoisia kollektiivisia sopimuksia ja pakollisia kollektiivisia sopimuksia.

(153) Ranskan viranomaiset arvioivat lisäksi, että kuolemantapausten, vamman ja invaliditeetin varalta tehtyjen ammattialakohtaisten nimeämissopimusten markkinat ([53]) ovat yli 4 miljardia euroa, ja ne kattavat lähes kaikki ennaltavarautumisvakuutuksia tarjoavien laitosten kattamat ennaltavarautumistoimenpiteet (4,2 miljardia euroa) ja osan vakuutusyhtiöiden ja keskinäisten yhtiöiden kollektiivisista sopimuksista. Komissiolle ei kuitenkaan ole toimitettu tarkkoja lukuja viimeksi mainittujen osuudesta nimeämissopimusten markkinoilla.

Toimenpiteen määrittäminen valtiontueksi

(154) Vaikka Ranskan viranomaiset hyväksyivät ilmoituksessaan toimenpiteen määrittelyn valtiontueksi, ne huomauttivat kuitenkin jälkeenpäin, ettei tiettyä osaa toimenpiteestä voitu katsoa SEUT-sopimuksen 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuksi tueksi nimeämissopimusten erityispiirteiden vuoksi (tiukat velvoitteet hinnoittelun, riskien valinnan ja hallinnan suhteen). Nämä erityispiirteet tekivät näistä sopimuksista erityisen alttiita korvausvastuusta aiheutuville riskeille suhteessa alkuperäisiin arvioihin. Tämän vuoksi on täysin perusteltua tehdä varauksia erityisen varovaisia periaatteita noudattaen. Näin varauksille voitiin myöntää laajempi verovähennyskelpoisuus ilman, että siitä koituisi etua.

(155) Ranskan viranomaiset katsovat, että osaa varausten verohelpotuksista, joihin sovelletaan yleisen verolainsäädännön 39 d GB §:ssä säädettyä verotoimenpidettä tiukempia mukautettuja ja vahvistettuja edellytyksiä, voidaan perustella sääntelyn ja vakavaraisuuden kannalta eikä niistä koidu etua.

(156) Näin ollen ensin on syytä tarkastella, koituuko toimenpiteestä kyseisille vakuutuslaitoksille etua.

([53]) Vuoden 2006 lopulla oli tehty yli 100 kollektiivista sopimusta, joilla työntekijät vakuutettiin kuolemantapauksen, vamman tai invaliditeetin varalta ja joissa nimettiin vakuutuslaitos.

(157) Edellä mainitun lain 39 §:n 1 momentin 5 alakohdassa säädetään, että vähennyskelpoisia ovat varaukset, jotka on tehty todennäköisesti syntyviä tappioita tai tarkasti täsmennettyjä kuluja varten, edellyttäen, että ne on kirjattu tilikauden kirjanpitoon. Lainsäädännössä säädetään tiettyihin toimenpidetyyppeihin sovellettavista kiinteistä verohelpotuksista. Tämä koskee erityisesti vakuutus- ja jälleenvakuutusalaa, joiden osalta verolain 39 d G–39 d GD §:ssä annetaan erityiset säännöt vastuuvelan vähennyskelpoisuudesta. Näiden tarkoituksena on ottaa huomioon vakuutusalan erityispiirteet. Alan pääasiallinen toiminta koostuu riskien kattamisesta. Jotta edun koituminen voitaisiin määrittää, on tutkittava, aiheutuuko toimenpiteen kattamista toimista tosiasiallisesti verolain 39 §:n 1 momentin 5 alakohdassa tarkoitettuja ylimääräisiä tappioita tai kuluja 39 d GD §:ssä säädetyssä määrin.

(158) Alustavasti on hyväksyttävä periaate, jonka mukaan kuolemantapauksen, vamman ja invaliditeetin varalta otettujen täydentävien vakuutusten korvausvastuun luonne ja intensiteetti voivat vaihdella vakuutusten kattamien väestönosien ja vakuutusturvaa koskevien yksityiskohtaisten sääntöjen mukaan (yksilölliset tai kollektiiviset sopimukset, vapaaehtoiset tai pakolliset sopimukset).

(159) Yrityskohtaiset sopimukset, mukaan lukien näihin sopimuksiin sisältyvät nimeämissopimukset, koskevat rajallista väestönosaa. Niistä aiheutuu erityisriski (riski kyseisessä yrityksessä tapahtuvasta vahingosta), eivätkä ne aina tarjoa mahdollisuutta laajan väestönosan keskinäiseen vastuuseen. Tiettyä alaa koskevat kollektiiviset sopimukset kattavat puolestaan laajemman väestönosan, joten niissä keskinäinen vastuu on helpommin toteutettavissa. Viimeksi mainittuihin sopimuksiin sisältyy kuitenkin voimakas korvausvastuun ja kokonaista talouden alaa mahdollisesti koettelevien kriisikausien välinen vastaavuus. CTIP:n mukaan kriisikaudet lisäävät alan vahinkovastuusuhteen heilahtelua.

(160) Yrityssopimuksiin sisältyvistä nimeämissopimuksista ei komission mukaan ole syytä katsoa, että vastuuriskin luonne ja suuruus (ja näin ollen niiden heilahtelu) poikkeaisi merkittävästi tilanteesta, jossa samantyyppinen sopimus tehdään erillään ammattijärjestön ja työnantajan yhteisneuvotteluista (ja näin ollen erillään nimeämismenettelystä).

(161) Lisäksi koska tarkkoja tietoja ei ole toimitettu alalla tapahtuvien vahinkojen yleisyydestä, ei voida päätellä, että alakohtaisille nimeämissopimuksille ominaiset riskien heilahtelut (sopimukset ovat suhdanneherkempiä, mutta niihin on myös helpompi liittää keskinäinen vastuu) ovat suurempia kuin yrityskohtaisiin sopimuksiin liittyvissä samoissa riskeissä (sopimuksiin sisältyy erityisriski, ja niihin on vaikeampi liittää keskinäinen vastuu).

(162) Vaikka Ranskan viranomaisten esiin tuomat nimeämisvelvoitteet lisäisivät tosiasiallisesti vakuutuslaitosten perimiin maksuihin kohdistuvaa painetta, on todettava, että kyseinen tilanne voi vaikuttaa tuloihin mutta ei vahinkokuluihin. Yleisen vakuutuslain 39 §:n 1 momentin 5 alakohdassa ei tarkoiteta tämäntyyppistä riskiä (tulonmenetys), joten sitä ei voi katsoa vähennyskelpoiseksi varaukseksi.

(163) Näin ollen nimeämislausekkeen sisältävien sopimusten ja samat riskit kattavien yrityskohtaisten ryhmäsopimusten välillä ei ole osoitettu olevan eroa. Yleisen verolain 39 d GD §:ssä säädetyllä täydentävällä verohelpotuksella vähennetään siten kyseisiltä yrityksiltä normaalisti perittävää yhtiöveroa tai poistetaan se. Tässä mielessä täydentävä verohelpotus sisältää taloudellisen edun.

(164) Ranskan viranomaisten ja CTIP viittauksista mahdolliseen julkisen palvelun tehtävään komissio toteaa, että asiassa Altmark annetussa tuomiossa esitetyt edellytykset (tuen poissulkemiseksi tietyissä yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvissä palveluissa) eivät täyty tämän päätöksen kohteena olevassa tapauksessa (ks. erityisesti tämän päätöksen 189 kappale – kolmas Altmark-kriteeri, jossa on kyse liiallisen korvauksen puuttumisesta). Näin ollen tämän päätöksen kohteena olevasta toimenpiteestä koituu taloudellista etua.

(165) Ranskan valtio myöntää toimenpiteestä koituvat edut ja jättää näin ollen veroja perimättä. Ranskan valtio siis myöntää tämän edun valtion varoista.

(166) Ensimmäisen toimenpiteen yhteydessä jo esitettyjen syiden perusteella myös toinen toimenpide on luonteeltaan valikoiva. Valikoivuus johtuu toimenpiteen rajoittumisesta yhteen talouden alaan eli vakuutusalaan, ja sen rajoittumisesta tällä alalla vain tiettyyn sopimustyyppiin (tiettyyn markkinasegmenttiin). Toimenpiteellä suositaan tiettyjä vakuutusalan yrityksiä, jotka tekevät kollektiivisia sopimuksia kuolemantapausten ja ruumiinvammojen riskien varalta työmarkkinaosapuolten soveltamassa nimeämismenettelyssä. Toimenpidettä ei siis sovelleta samat riskit kattaviin sopimuksiin kyseisen nimeämismenettelyn ulkopuolella. Lisäksi on todettava, ettei toimenpidettä sovelleta jälleenvakuutusyhtiöihin, jotka kattavat samantyyppisiä riskejä.

(167) On kuitenkin syytä tarkastella, voidaanko valikoivuutta perustella kyseisen verojärjestelmän luonteella ja logiikalla. Vaikka yleisessä verolaissa säädetään varausten kiinteistä verovähennyksistä, on todettava, että edellä esitetyistä syistä (ks. tämän päätöksen 156–163 kappale) yleisen verolain 39 d GB §:ssä säädetyn määrän ylittävää osaa ei voida perustella verojärjestelmän sisäisellä logiikalla, jonka mukaan varaus tehdään kuluvan tilikauden mahdollisten tappioiden ja kulujen määrän perusteella.

(168) Lopuksi on vielä todettava, että vakuutusalalla käydään Euroopan unionin jäsenvaltioiden välistä kauppaa. Jos jäsenvaltio myöntää tukea yritykselle, tuotanto tässä valtiossa voi tämän vuoksi pysyä ennallaan tai kasvaa. Tästä seuraa, että sellaisten yritysten mahdollisuudet, joiden kotipaikka on jossakin toisessa jäsenvaltiossa, viedä tuotteitaan tämän jäsenvaltion markkinoille huononevat. Kyseisten yritysten asema vahvistuu Euroopan unionin jäsenvaltioiden välisessä kaupassa. Lisäksi on myös todettava, että nimeämissopimusten pakollisuus lisää kilpailun vääristymistä. Tämän vuoksi kyseisellä toimenpiteellä voidaan vääristää kilpailua ja vaikuttaa Euroopan unionin jäsenvaltioiden väliseen kauppaan.

(169) Näistä syistä on pääteltävä, että toinen toimenpide on SEUT-sopimuksen 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua valtiontukea, sillä siinä määrätään yleisen verolain 39 d GB §:ssä säädettyä suuremmasta vähennyskelpoisuudesta.

Analyysi toimenpiteen soveltuvuudesta sisämarkkinoille SEUT-sopimuksen 107 artiklan 2 kohdan a alakohdan perusteella

(170) Koska toimenpide on valtiontukea, on tarkasteltava sen soveltuvuutta sisämarkkinoille. Ranskan viranomaiset katsovat, että kyseinen tuki on SEUT-sopimuksen 107 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaista valtiontukea.

(171) Komissio katsoo ensiksi, että toimenpiteen sosiaalinen luonne (ensimmäinen kriteeri) voidaan vahvistaa, jos nimeämislausekkeesta johtuvilla toimenpiteillä on tarkoitus – kuten Ranskan viranomaiset ovat esittäneet – tarjota vakuutusturvaa mahdollisimman laajalle palkansaajajoukolle sosiaaliturvajärjestelmän heikosti kattamien riskien varalta (kuolemantapaukset, vamma, invaliditeetti). Sosiaalinen luonne perustuu ikäryhmien ja palkansaajaryhmien merkittävään keskinäiseen vastuuseen, yhtenäiseen vakuutusmaksuun (ilman ikään, sukupuoleen tai terveydentilaan perustuvaa syrjintää) sekä luonteeltaan sosiaalisten toimenpiteiden toteuttamiseen (ilmaiset vakuutukset työttömyyden kohdatessa, huollettavina oleville lapsille jne.). Vapaaehtoisessa ja täysin yksilöllisessä järjestelmässä pienituloiset palkansaajat tuskin ottavat vakuutuksia, jotka kattavat suuret, mutta harvinaiset riskit.

(172) Menettelyn aloittamista koskevassa päätöksessään komissio katsoi, ettei toimenpiteen sosiaalista luonnetta ollut kokonaisuudessaan osoitettu vakuutussopimuksen tekovaiheessa (ennen vakavien tapahtumien toteutumista). On kuitenkin todettava Ranskan viranomaisten kannan tavoin, että tuen myöntäminen ennen riskin toteutumista kyseisen riskin kattavan vakuutuksen kautta, on itse asiassa ainoa tapa saavuttaa toivottu sosiaalinen tavoite.

(173) Sitä vastoin ensimmäisen toimenpiteen tarkastelun yhteydessä jo esitetyistä syistä komission toteuttamassa tarkastelussa ei ole todettu näyttöä siitä, että tuella olisi varmistettu edun siirtyminen yksittäisille kuluttajille (toinen kriteeri). Tasoitusvastuun täydentävästä verovähennyskelpoisuudesta seuraa yhtiöveron pieneneminen tai sen poistaminen, mikä vastaa ensimmäiseen toimenpiteeseen liittyvää verovapautusta.

(174) Menettelyn aloittamista koskevassa päätöksessään komissio päätteli, että vakuutuslaitoksille myönnetyn edun mahdollisista vaikutuksista hyötyisivät vakuutettujen ja työntekijöiden lisäksi työnantajat (jotka maksavat osan vakuutusmaksuista). Ranskan viranomaiset ja CTIP katsovat, että työnantajan osallistuminen perinteisten täydentävien sosiaaliturvajärjestelmien rahoitukseen merkitsee palkansaajille sekä palkkaa että etua. Komissio katsoo kuitenkin, että jos työnantajan osallistuminen vakuutusjärjestelmän rahoitukseen palkansaajien hyväksi merkitsee tosiasiallisesti palkansaajille koituvaa etua, vakuutusmaksujen mahdollinen alentaminen merkitsee myös kiistatta työnantajan kulujen pienenemistä ja näin ollen työnantajalle koituvaa etua.

(175) Mahdollisesta tuotteen alkuperään liittyvästä syrjinnästä (kolmas kriteeri) komissio vahvistaa, että nimeämissopimusten nykyinen voimakas keskittyminen ennaltavarautumisvakuutuksia tarjoaville laitoksille johtaa syrjintään näiden laitosten hyväksi. Vaikka Ranskan viranomaiset eivät ole voineet toimittaa tarkkoja tietoja nimeämismarkkinoiden jakautumisesta eri toimijoiden kesken, komissio toteaa, että sen käytössä olevien tietojen perusteella ennaltavarautumisvakuutuksia tarjoavat laitokset hallinnoivat suurinta osaa nimeämissopimuksista.

(176) Vaikka työmarkkinaosapuolet ovat, kuten Ranskan viranomaiset täsmentävät, itse nimenneet vakuutuslaitoksen, on todettava, ettei missään säännöksessä velvoiteta työmarkkinaosapuolia kilpailuttamaan markkinoiden kaikkia toimijoita vakuutuslaitoksen valinnan yhteydessä. FFSA katsoo, että työmarkkinaosapuolet valitsevat mieluummin ennaltavarautumisvakuutuksia tarjoavan laitoksen, jonka hallinnon ne pystyvät itse varmistamaan. Ranskan viranomaiset eivät kiistä tätä väitettä.

(177) Edellä mainitussa asiassa Albany annetusta tuomiosta seuraa, että työmarkkinaosapuolten työehtosopimusneuvottelujen yhteydessä tekemät sopimukset, joilla on sosiaaliset tavoitteet, eivät kuulu yritysten välisten sopimusten kieltämistä koskevan SEUT-sopimuksen 101 artiklan 1 kohdan soveltamisalaan. Tästä huolimatta on todettava, kuten aiemmin tässä päätöksessä on jo esitetty, että vakuutuslaitokselle nimeämissopimuksen yhteydessä myönnetty tuki ei oikeuskäytännön mukaan suinkaan välttämättä ole SEUT-sopimuksen 107 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaista.

(178) Muut vakuutuslaitokset kuin ennaltavarautumisvakuutuksia tarjoavat laitokset, erityisesti kollektiivisten yrityskohtaisten ennaltavarautumissopimusten markkinoilla toimivat vakuutusyhtiöt voivat joutua syrjityiksi, koska työmarkkinaosapuolilla ei ole velvoitetta kilpailuttaa sopimuksia. Kilpailuttamisen yhteydessä kaikki markkinoilla toimivat sopimuksista kiinnostuneet toimijat voisivat tehdä tarjouksen työmarkkinaosapuolten sopimien etuuksien kattamisesta ja tulla valituiksi palvelujen korkeamman laadun ja/tai alemman hinnan perusteella. Vertailun vuoksi on syytä todeta, että tietyissä täydentäviä terveydenhoitovakuutuksia koskevissa Ranskan toimenpiteissä vakuutuslaitos/-laitokset valitaan avoimen kilpailutusmenettelyn perusteella ([54]).

(179) Edellä esitetyn perusteella on pääteltävä, ettei kahta kolmesta sisämarkkinoille soveltuvuudelle asetetusta edellytyksestä ole täytetty. Tämän vuoksi Ranskan ilmoittama, ennaltavarautumisvakuutusten nimeämissopimusten tukiohjelma ei sovellu sisämarkkinoille SEUT-sopimuksen 107 artiklan 2 kohdan a alakohdan nojalla.

Analyysi toimenpiteen soveltuvuudesta sisämarkkinoille SEUT-sopimuksen 107 artiklan 2 ja 3 kohdan muiden määräysten perusteella

(180) SEUT-sopimuksen 107 artiklan 2 kohdan b ja c alakohtaa ei selvästikään voida soveltaa tämän päätöksen kohteena olevaan tapaukseen.

(181) Kun tarkastellaan toimenpiteen soveltuvuutta sisämarkkinoille SEUT-sopimuksen 107 artiklan 3 kohdan c alakohdan nojalla, Ranskan viranomaiset täsmentävät, että toimenpiteen sosiaalinen luonne on osoitettu. Tämä vahvistaa viranomaisten mukaan sen merkityksen ennaltavarautumisvakuutusten tulevalle kehittymiselle. Kehittyminen edistää kansanterveyden tavoitteita, epävarmuuden torjumista ja taloudellista ja sosiaalista koheesiota, sosiaalista vuoropuhelua ja työntekijöiden suojelua, jotka kaikki ovat Euroopan unionin yhteistä etua koskevia tavoitteita. Komissio kuitenkin katsoo, ettei toimenpiteen välttämättömyyttä ja oikeasuhtaisuutta ole osoitettu. Kuten se jo totesi edun olemassaoloa koskevassa tarkastelussaan, ei ole perusteita ehkäistä edun syntymistä samat riskit kattaville yrityskohtaisille ryhmäsopimuksille, joita ei ole tehty nimeämismenettelyssä. Näin ollen toimenpide ei ole oikeasuhtainen, koska se ei kata nimeämismenettelyn ulkopuolisia sopimuksia. Lisäksi on todettava, kuten komissio on jo tehnyt ensimmäisen toimenpiteen yhteydessä, että toimenpiteellä vähennetään kuluja toimintatuen tavoin. Vakiintuneen käytännön mukaisesti toimintatuen ei voida katsoa soveltuvan sisämarkkinoille SEUT-sopimuksen 107 artiklan 3 kohdan nojalla.

(182) Ranska ei ole tuonut esiin yhtään SEUT-sopimuksen 107 artiklan 3 kohdassa määrättyä edellytystä sisämarkkinoille soveltuvuudesta.

SEUT-sopimuksen 106 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvien palvelujen määrittely

(183) Ranskan viranomaisten ja CTIP:n mukaan täydentävien ennaltavarautumisvakuutusten voidaan nimeämismenettelyn yhteydessä katsoa liittyvän SEUT-sopimuksen 106 artiklan 2 kohdan mukaisesti yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin, jos järjestelmä on pakollinen ja jos sitä hallinnoidaan pariteettiperiaatteiden mukaisesti. CTIP viittaa myös unionin tuomioistuimen vakiintuneeseen oikeuskäytäntöön asiassa Albany ([55]) ja täsmentää, että perinteisillä pakollisilla sosiaaliturvajärjestelmillä on yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvä tehtävä.

(184) Tämän määräyksen mukaan yrityksiin, jotka tuottavat yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyviä palveluja, sekä fiskaalisiin monopoleihin sovelletaan tämän sopimuksen määräyksiä ja varsinkin kilpailusääntöjä siltä osin kuin ne eivät oikeudellisesti tai tosiasiallisesti estä yrityksiä hoitamasta niille uskottuja erityistehtäviä. Kaupan kehitykseen ei saa vaikuttaa tavalla, joka olisi ristiriidassa Euroopan unionin etujen kanssa.

(185) Kuten ensimmäisen toimenpiteen tarkastelun yhteydessä on jo todettu ([56]), jäsenvaltioilla on laaja harkintavalta päättää, minkälaisten palvelujen voidaan katsoa liittyvän yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin.

([54]) Ks. komission päätös nro N 911/2006, tehty 30.5.2007, Ranskan valtion virkamiehille myöntämästä täydentävästä sosiaaliturvasta, johdanto-osan 39 kappale ja sitä seuraavat kappaleet.

([55]) Ks. edellä alaviitteessä 22 mainittu asia C-67/96, Albany International BV et Stichting Bedrijfspensioenfonds Textielindustrie.

([56]) Ks. tämän päätöksen 143 kappale.

(186) Komissio toteaa, että tuomioistuin on edellä mainitussa asiassa Albany annetussa tuomiossa päätellyt, että eläkekassalle annettua yksinoikeutta hallinnoida tietyn toimialan lisäeläkejärjestelmää voidaan pitää yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvänä palveluna, ja korostanut lisäeläkejärjestelmien sosiaalisen erityistehtävän merkitystä.

(187) Tässä yhteydessä ei voida sulkea pois sitä, että vakuutuslaitosten tarjoamat etuudet työmarkkinaosapuolten nimeämismenettelyn yhteydessä voidaan katsoa yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyviksi palveluiksi, jos nimeämismenettelyyn liittyvä työmarkkinaosapuolten sopimus on pakollinen kaikille kyseisen alan yrityksille (tai kyseiselle yritykselle) ja jos se kattaa julkisen sosiaaliturvajärjestelmän puutteellisesti kattamat tai järjestelmän ulkopuolelle jäävät riskit. Kuten ensimmäisen toimenpiteen tarkastelun yhteydessä on jo todettu ([57]), tällaiselle järjestelylle myönnettyjen taloudellisten tukitoimenpiteiden on rajoituttava julkisen palvelun velvoitteiden täyttämisestä aiheutuvien lisäkustannusten korvaamisen edellyttämään vähimmäismäärään.

(188) Julkisen palvelun velvoitteesta maksettavana korvauksena myönnettävää valtiontukea koskevissa yhteisön puitteissa ([58]) määritellään edellytykset, joiden perusteella komissio katsoo tällaisen korvauksen soveltuvan sisämarkkinoille SEUT-sopimuksen 106 artiklan 2 kohdan nojalla. Maksettu korvaus ei saa ylittää julkisen palvelun hoitamisesta koituvia kustannuksia ottaen huomioon kyseisestä toiminnasta saadut tulot sekä näiden velvoitteiden täyttämisestä saatava kohtuullinen voitto.

(189) On kuitenkin todettava, että tasoitusvastuun täydentävästä verovähennyskelpoisuudesta johtuva verosäästö ei täytä kyseistä edellytystä. Itse asiassa verosäästön määrän ja julkisen palvelun hoitamiseen liittyvien kustannusten välillä ei voida todeta olevan mitään yhteyttä.

(190) Ranskan viranomaiset myöntävät 31 päivänä lokakuuta 2008 päivätyssä kirjeessään, ettei yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvästä palvelusta maksetun korvauksen määrä (verosäästö) täytä yhteisön puitteissa asetettuja edellytyksiä. Ranskan viranomaiset katsovat kuitenkin, ettei näitä edellytyksiä ole mukautettu vastaamaan kyseisten toimenpiteiden erityispiirteitä. Ranskan viranomaisten mukaan verovähennysmekanismi on paremmin mukautettu ja joustavampi kuin tuki, joka perustuu palvelun hallinnosta johtuvien ylimääräisten kustannusten tarkkaan arviointiin.

(191) Komissio katsoo kuitenkin, että yhteisön puitteissa asetettuja kriteerejä on noudatettava tiukasti, sillä niillä voidaan varmistaa välttämätön tasapaino yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvien palvelujen moitteettoman toimivuuden ja Euroopan unionin etujen vastaisen kaupankäynnin estämisen välillä.

(192) Näistä syistä komissio katsoo, että SEUT-sopimuksen 106 artiklan 2 kohdassa määrättyjä edellytyksiä, sellaisina kuin ne on esitetty yhteisön puitteissa, ei ole noudatettu. Toimenpiteen ei voida katsoa soveltuvan sisämarkkinoille kyseisen määräyksen nojalla.

IX **PÄÄTELMÄ**

(193) Komissio katsoo, että Ranskan viranomaisten ilmoittamat tukiohjelmat solidaaristen ja vastuullisten sopimusten kehittämiseksi sekä kollektiiviset ennaltavarautumisvakuutussopimukset ovat SEUT-sopimuksen 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua valtiontukea. Lisäksi komissio toteaa, että kyseisten tukiohjelmien osoitetusta sosiaalisesta tavoitteesta huolimatta niiden toteuttamista koskevilla yksityiskohtaisilla säännöillä estetään SEUT-sopimuksen 107 artiklan 2 ja 3 kohdassa sekä 106 artiklan 2 kohdassa määrättyjen edellytysten täyttäminen kokonaisuudessaan. Näin ollen kummankaan tukiohjelman ei voida katsoa soveltuvan sisämarkkinoille,

ON HYVÄKSYNYT TÄMÄN PÄÄTÖKSEN:

1 artikla

Tukiohjelmat, jotka Ranska aikoo toteuttaa solidaaristen ja vastuullisten sairausvakuutussopimusten kehittämiseksi ja kuolemantapauksia, vammaa tai invaliditeettia koskevien täydentävien kollektiivisten vakuutussopimusten kehittämiseksi yleisen verolain 207 §:n 2 momentin, 1461 §:n 1 momentin ja 39 d GD §:n mukaisesti, ovat sisämarkkinoille soveltumatonta valtiontukea.

Tämän vuoksi näitä tukiohjelmia ei saa panna täytäntöön.

2 artikla

Ranskan on ilmoitettava komissiolle kahden kuukauden kuluttua tämän päätöksen tiedoksiantamisesta päätöksen täytäntöönpanemiseksi toteutetut toimenpiteet.

3 artikla

Tämä päätös on osoitettu Ranskan tasavallalle.

Tehty Brysselissä 26 päivänä tammikuuta 2011.

Komission puolesta

Joaquín ALMUNIA

Varapuheenjohtaja

([57]) Ks. tämän päätöksen 143 kappale.
([58]) EUVL C 297, 29.11.2005, s. 4.